

၁၇၃၉ ဗွေဝေ

De/

essel

BONDSBESTUUR

Voorzitter: A. van Liempd, Rubensstraat 17, Breda, telefoon (076) 13 61 37.
Secretaris: Joh. M. van Pelt, Vlaardingerdijk 331a, Schiedam, telefoon (010) 26 19 90.
Penningmeester: J. van Splunter, Vijverberg Zuid 44, Bergen op Zoom.
2e Voorzitter: W. J. Mulder, Verwerstraat 39, Deventer, telefoon (05700) 2 36 48.
Commissaris: J. J. Krol, Trompstraat 16, Meppel, telefoon (05220) 5 38 84.

DISTRICTSVOORZITTERS

District Groningen: R. P. Smith, Zuiderveen 36a, Winschoten, telefoon (05970) 35 83.
District Friesland: J. Forsten, Molenpolle 8, Franeker, telefoon (05170) 29 68.
District Drente: J. H. Heijnen, W. Grolstraat 126, Barger Oosterveld, telefoon (05910) 2 54 20.
District Overijssel: A. M. van Rijn, Pr. Margrietstraat 41, Haaksbergen, telefoon (05427) 30 06.
District Gelderland: D. J. Prinsen, Berkenlaan 132, Silvolde, telefoon (08350) 53 14.
District Utrecht: Th. Corbee, St. Bonifaciusstraat 76, Amersfoort, telefoon (033) 1 97 04.
District Noord-Holland: A. J. F. Lammerse, Oude Kruisweg 104, Vijfhuizen, telefoon (023) 28 59 06.
District Zuid-Holland: G. C. Goedschalk, Akeleistraat 148, Den Haag, telefoon (070) 68 16 70.
District Zeeland: J. van der Walle, Churchillweg 4, Hulst, telefoon (01140) 38 16.
District Noord-Brabant: J. C. Vos, Braillestraat 2, Grave, telefoon (08860) 29 78.
District Limburg: H. J. Nooljen, Reigerstr. 29, Tegelen, telefoon (077) 3 34 58.

CONTACTPERSONEN TECHNISCHE COMMISSIES

D. J. van der Molen, Esschingstraat 80, Dalfsen, telefoon (05293) 12 57, voor tropen, grasparkieten etc.
H. J. Veerkamp, Royaarsplein 12, Schiedam, telefoon (010) 71 48 39, voor kleur- en postuurkanaries.
H. Elst, Plantage 213, Beverwijk, telefoon (02510) 2 66 07, voor zangkanaries.

BONDSBUREAU N.B.v.V.

Aletta Jacobsstraat 4, 4600 AB Bergen op Zoom, postbus 74, gironummer 1148324, telefoon (01640) 3 50 07.
Geopend: 08.00 - 17.00 uur. 's Zaterdags gesloten.

ABONNEMENTEN

Bij vooruitbetaling.
Binnenland f 25,— per jaar, bij vooruitbetaling op onze giro 1148324. Buitenland f 30,— per jaar, per luchtpost extra tarief volgens PTT-kosten.
België: 370 BFr per jaar, bij vooruitbetaling op rekening nr. 000-0156074-01 bij het bestuur der postcheks te Brussel 1.
Opgave abonnement bij het Bondsbureau, Bergen op Zoom.

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDS

LIDMAATSCHAP

Wie als lid van de N.B.v.V. wenst toe te treden, wende zich schriftelijk tot de secretaris van een in zijn plaats van inwoning gevestigde afdeling.

ADRESSEN SPECIAALCLUBS N.B.v.V.

Nederlandse Zebravinkenclub

Secretaris: P. Kool, telefoon: 05280 - 6 80 28, Röntgenhof 33, Hoogeveen.

Penningmeester: A. A. Straver, Emmalaan 9, Alphen a. d. Rijn, Postgiro 3541696 t.n.v. penningm. NZC Alphen a. d. Rijn.

Contributie f 15,— per jaar. Entree f 5,—.

Speciaalclub Vorm- en Postuurkanaries

Secretaris: W. de Vries, Vleugel 3, Hoogvliet, telefoon (010) 38 27 43.

Penningmeester: P. Bos, Wilhelminalaan 11, Harderwijk, telefoon (03410) 1 62 73.

Giro t.n.v. de postuurkanarieclub no. 1667906.

Contributie f 15,— per jaar. Entree f 5,—.

Speciaalclub Eur. vogels en hun hybriden.

Secretaris: W. F. van Wel, Lierenhout 15, Boxtel, telefoon 04116 - 58 89.

Penningmeester: G. F. Jansen, Fresiastraat 15, Baarn, telefoon 02154 - 1 83 34.

Giro: 3158484 t.n.v. Spec. cl. Eur. Vogels. Contributie f 17,50 per jaar.

Speciaalclub van insekten- en vruchtenetende vogels

Secretaris: H. Kehl, Kruiningenstraat 170, Rotterdam-3023, telefoon (010) 80 28 54.

Penningmeester: S. J. van Schie, Bootsmanstraat 3, Rotterdam, telefoon (010) 76 75 47, giro 2625815, t.n.v. penn. speciaalclub. Contributie f 25,— per jaar.

Entree f 5,—.

Japanse Meeuwenclub

Secretaris: P. A. M. Timmermans, Vijverstraat 3 Halsteren, N.-B., telefoon 01642 - 44 43.

Penningmeester: W. A. M. Berns, Kerkallee 91, Velp, Gld., telefoon (085) 61 96 28. Rek. nr. 30 39 88 207

Rabobank, Velp, t.n.v. penn. J.M.C. Contributie f 15,— per jaar, entree f 5,—.

Parkieten Speciaalclub van Gras en Grote Parkieten

Aanmeldingen bij C. van Gemeren, Karel Doormanstraat 42, Waubach (L). Tel. 045-31 40 95 of bij

A. B. J. Braam, Casimirstraat 25, Hoensbroek (L), tel. 045-21 78 58. Contributie 15 gld. per jaar. Entree

f 2,50. Storten op postgiro nr. 3587100 t.n.v. Parkieten Speciaalclub, Karel Doormanstraat 42, Waubach (L).

Inlichtingen, opgave nieuwe leden en betaling contributie uitsluitend aan bovenstaande adressen.

BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS (OPLAGE 47.000)

REDACTIE

C. E. van Berkel
Chr. Walraven

Redactieadres: Postbus 74 - 4600 AB Bergen op Zoom

VERANTWOORDELIJKHEID

De uitgever van dit blad, de Nederlandse Bond van Vogelliefhebbers, is niet verantwoordelijk voor de inhoud van hierin opgenomen advertenties en erkent geen enkele verplichting tot opnemen van aangeboden advertenties.

De auteurs blijven verantwoordelijk voor de inhoud van hun artikelen. Door publicatie neemt de uitgever geen enkele verantwoordelijkheid op zich. Het zonder schriftelijke toestemming overnemen van artikelen of gedeelten daarvan is verboden.

ADVERTENTIES

Voor advertenties — ook die van leden en abonnees — met een zakelijk karakter, zijn tarieven en verdere inlichtingen verkrijgbaar bij het Bondsbureau van de N.B.v.V.

Kleine annonces, voor afdelingen, leden en abonnees op „Onze Vogels”, van zuiver particuliere aard zie onder „Vraag en Aanbod”.

VRAGEN OVER?

KLEURKANARIES aan: W. C. Oonk, Bergweg 37, Lochem.

WATERSLAGERS aan: H. Elst, Plantage 213, Beverwijk.

HARZERS aan: J. Coumans, Ces. Franckstraat 15, Heer-Maastricht.

GRASPARKIETEN aan: A. B. J. Braam, Casimirstraat 25, Hoensbroek.

ZEBRAVINKEN, JAPANESE MEEUWEN EN TROPENBASTAARDEN aan: W. Tolman, Beatrixstraat 14, Hardenberg.

GROTE PARKIETEN, EUROPESE VOGELS (WILDZANG) EN HUN BASTAARDEN aan: D. A. Duivis, St. Josephstraat 46, Teteringen.

TROPISCHE VOGELS aan: G. v. d. Watering, St. Theresiastraat 25, Roosendaal.

Uitsluitend brieven met betaald antwoord!

Het volgende nummer wordt ter post bezorgd op 24 oktober 1977.

IN DIT NUMMER

	pag.
Bengaalse Pitta	372
Kweekervaringen met groenlingen in isabel en lutino	373
Zebra vinken in recessief zilver	374
Borstelkoppapegaai	375
Wetenschappelijke namen 2	377
Wat lezers schrijven	379
Van onze adverteerders Werelddierendag	380
NBvV Boekenservice	382
Uw vraag? Ons antwoord!	384
Beplanting in en om de volière: Geranium endessii	388
Onkruiden: wilde margriet	389
Onze ervaringen met afrik. soorten: Granaat-astrilde	389
Gelukte kweek met geel- en blauwvoorhoofd-amazones	392
Pietpraat over oranje-roodbruinschimmel	395
Grondkoekoeken	396
Amerikaanse sijzen en sijsachtigen	397
Lories houden als hobby 1	400
De duitse kuif- of kleurkuifkanarie	401
Onze zangkanaries en de wedstrijd	403
Volière van de maand	405
Theoretische kennis van de kleurkanarie-kweek... overbodige luxe of noodzaak?	406
Er gebeuren soms vreemde dingen/Stop de vogelmoord	407
Korte berichten	408

IN DIT NUMMER ADVERTEREN

	pag.
Witte Molen/True-Lite	381
Bogena	391
Sluis	394
Jan Zwarts/Roupe vd Voort/Grote nationale TT in Goes	402
Boskoop/t Kraaiennest/Adgefo	404
NBvV/Benny Slagers/Orni-Mondo/Int. Hobby-boekhandel/v. Gils/Edelchemie	409
Vraag en aanbod	410
Cédé	411
Geza Sept/Jan Zwarts	413
404	414
Tek/Siem van 't Hart/Hellingman/Conditio/Veraka/Rein van der Veen/Animali/Blankestijn	415
Witte Molen	416

Foto omslag en pagina 372, Bengaalse Pitta, Vogel-park Walsrode/Müller

Ontwerp en druk: Steens b.v., boekdruk/offset
Postbus 59 - Schiedam - Telefoon (010) 73 00 88

bengaalse pitta (pitta brachyura)

Deze pitta, ook wel genoemd Bengalen- of Negenkleurige pitta, is een van de vele pitta- of grondlijstersoorten afkomstig uit Z.O. Azië, de Indonesische eilanden en Japan. Hun biotoop is het vochtige tropische oerwoud, waar ze leven op de grond, want vliegen doen ze maar zelden. Ze bewegen zich voor op een lijsterachtige manier met grote sprongen of zeer snel lopend; vandaar de naam „grondlijsters”. Hun voedsel vinden ze op de met een dikke laag humus bedekte bodem, allerlei insecten, als wormen, termieten enz. halen ze tussen de dikke laag afgevallen en verrot blad vandaan.

Hoewel ze al zo'n honderd jaar geleden werden ingevoerd, allereerst in Engeland en later ook in Duitsland, zijn het toch nooit vogels geweest die in grote getale in West-Europa binnenkwamen. Als er per transport enige tientallen werden geïmporteerd was het heel veel.

Er zijn maar weinig liefhebbers, die deze vogels dan ook in hun collectie hadden, vooral ook daar deze vogels wat verzorging en voeding betreft tot de moeilijkste insectenetters behoren die er zijn.

Er wordt in de ornithologische literatuur wel anders over gesproken, nl. dat ze zeer goed te houden zijn, maar mijn mening is dit niet.

Allereerst moeten we beschikken over een goed begroeide volière met een zeer zachte bodembedekking van fijne turf en veel oud blad, wat altijd zeer vochtig gehouden moet worden. Ten tweede het voedsel, dat vooral in het begin uit levende insecten en wormen moet bestaan. Vooral bij oudere vogels is het zeer moeilijk ze te wennen aan universeelvoer en dergelijke. U ziet het is niet zo eenvoudig als wel gezegd wordt.

Indien deze vogels gehouden worden in een normale volière met harde bodembedekking krijgen ze pootgebreken, wat onherroepelijk de dood tot gevolg heeft. Ook het voer dat wij de meeste insectenetters voorzetten, en waarop er vele goed te houden zijn, als universeelvoer, eventueel aangevuld met hardgekookt ei, wat rauw vlees enz. is voor Pitta's beslist onvoldoende. Hele jonge vogels zijn op den duur hieraan nog wel te wennen. Daarbij moeten ze ook bezig gehouden worden, ze moeten hun voedsel op de grond zelf opscharrelen, en beter niet uit een bakje gevoerd worden. Over het algemeen zijn het

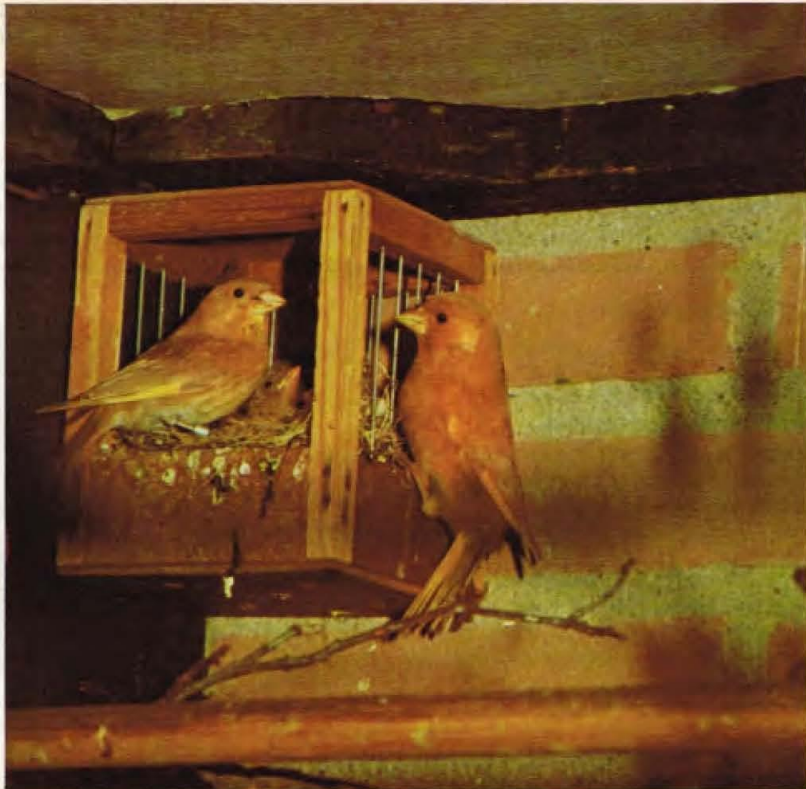
rustige en stille vogels, die graag wegkruipen tussen de dichte beplanting. Broedresultaten in Nederland zijn mij niet bekend, in het buitenland is er wel een heel enkele maal met deze soorten vogels gebroed, maar mijns inziens zijn het over het geheel toevalligheden geweest.

Zoals ik al vermeld heb, zijn deze vogels altijd al in zeer kleine hoeveelheden ingevoerd, binnenkort zal dat geheel afgelopen zijn, als er uitvoering gegeven wordt aan de Wet op bescherming van bedreigde uitheemse diersoorten. In deze wet worden ook een groot aantal vogels (de meeste soorten zijn voor onze liefhebberij van geen belang) als beschermd soort aangerekend, en mogen dan niet meer worden ingevoerd.

Ook de meeste Pitta's, waaronder de Bengaalse, worden als beschermd vogels beschouwd. Alleen in dieren- en vogelparken zullen ze dan nog te zien zijn. Ik geloof niet dat dit een verlies is voor onze liefhebberij, temeer daar er maar heel, heel weinig bij de liefhebbers aanwezig zijn geweest, en ze nooit lang in gevangenschap gehouden kunnen worden. Er blijven nog genoeg andere soorten, en ook heel mooie en interessante, over, waar we met zijn allen aan **moeten** werken om er mede te kweken en ze zodoende te behouden voor de liefhebberij.

E. M. Wessels

kweek- ervaringen met groenlingen in isabel en lutino

door Jac. van Ham

Ik ben een groot liefhebber van wildzangvogels. In 1973 kreeg ik van een vriend een groenling man die mogelijk split zou zijn voor isabel. Deze groenling man zette ik, samen met een normaal wildkleur popje, in een volière van 1 m breed, 2.50 m lang en 1.80 m hoog. Omdat groenlingen graag nestelen in de bekende kanariënestkastjes, hing ik er zo een in de volière en tevens bracht ik daarin wat bossen heide en brem aan. In dat kanariënestkastje legde dat popje 4 eieren waarvan er, zo later bleek, 3 bevrucht waren. Na 14-15 dagen kwamen de eieren uit en tot mijn grote verbazing zag ik dat er 2 isabellen bij waren. Ik herkende die aan hun crèmekleurige oogleden en licht crèmekleurige donsveertjes. Ze werd, zoals dat van de groenlingen bekend is, goed gevoerd en grootgebracht. Ook kwamen ze heel goed door de jeugdruil.

In 1975 paarde ik de bewuste groenling man aan een isabel dochter om te proberen daaruit een isabel man te kweken. Dat lukte nog ook. Ook deze jonge vogel kwam erg goed door de ruiperiode en in 1976 plaatste ik hem samen met zijn isabelkleurige moeder in een aparte vlucht welke dezelfde maten had als bovengenoemd.

Dit paar bracht 7 jongen op stok waarvan 5 mannen en 2 popjes, die allen 100% de isabelkleur bezaten. Ik was in dat jaar ook aan een lutino groenling man gekomen en deze plaatste ik met een isabelpopje in een aparte vlucht welke evengroot was als de twee eerderbedoelde vluchtjes. Van dit laatste koppel kweekte ik 7 jongen waarvan 3 lutino's en 4 wildvorm splitmannen.

Met mijn in dat jaar gekweekte vogels behaalde ik

op de tentoonstellingen erg goede resultaten en dat was een fijne bekroning op het werk.

In 1977 begon ik de kweek met 2 koppels isabel maal isabel, 2 koppels wildvorm split voor lutino maal lutino popjes en 1 koppel lutino maal isabel. Alle koppels werden gehuisvest in aparte vluchtjes van eerdergenoemde afmetingen. De vogels kwamen vrij laat op gang, zo ongeveer eind april begin mei begonnen ze. Van de eerste ronde behaalde ik 20 jonge vogels waarvan 15 isabel, 2 lutino's en 3 wildkleur-split.

Wat de tweede ronde zal geven is mij op het moment dat ik dit artikeltje schrijf, eind juni, nog niet bekend. Afwachten maar.

Zij nog opgemerkt dat de lutino's al direct in het nest te herkennen zijn. Hebben de jonge isabellen zoals gezegd crèmekleurige oogleden en licht crèmekleurige donsveertjes, de lutino's hebben lichtere oogleden en spierwitte donsbevedering.

Als nestmateriaal verstrek ik mijn vogels dunne takjes hei en brem, mos, uitgeplozen korte stukjes touw en kleine propjes watten.

Naast het gebruikelijke zaadmengsel geef ik als opfokvoer Bogena kernvoeder en gekiemd zaad dat bestaat uit een mengeling raapzaad, hennep, negerzaad en saflonpitjes. Als groenvoer krijgen ze vogelmuur, paardebloem en soms wat halfrijpe graszaden. Zowel de isabel als de lutinogroenlingen zijn wondermooie vogels. De kleurslagen vererven geslachtsgebonden.

1 Lutino man maal lutino pop geeft 100% lutino jongen.

1a Isabel maal isabel idem.

2 Lutino man maal wildkleur pop geeft 50% lutino popjes split voor wildkleur en 50% lutino mannen.

2a Isabel man maal wildkleur pop idem.

3 Wildkleur man maal lutino pop geeft 50% wildkleur mannen split voor lutino en 50% wildkleur poppen.

3a Wildkleur man maal isabel pop idem.

4 Wildkleur split voor lutino man maal lutino pop geeft 25% lutino mannen, 25% wildkleur split lutino mannen, 25% lutino poppen en 25% wildkleur poppen.

4a Wildkleur split isabel man maal isabel pop idem.

5 Wildkleur split lutino man maal wildkleur pop geeft 25% wildkleur split lutino mannen, 25% lutino poppen en 25% wildkleur poppen.

5a Wildkleur split isabel maal wildkleur pop idem.

zebravinken in recessief zilver

tekst en foto's: Günter Oppenborn
vertaling: Jan Luysterburg

Sinds 1973 kweek ik, en ook een Nederlandse vriend, een recessief verervende zilverkleur bij de zebra vinken. Ongetwijfeld is deze kleur terug te voeren tot de eerste zilver-zebravinkpop met kuif uit Japan.

Bij alle grijze zebra vinken, zowel mannen als poppen, waaruit af en toe enkele van deze recessief-zilver zebra vinken kwamen, had altijd de zilverkuifpop uit Japan deel uitgemaakt van voorgaande generaties.

Ik paarde toen recessief zilver x recessief zilver, en hieruit kwam alleen recessief zilver. Gedeeltelijk met wat verschillende kleurschakeringen. In het begin waren de vogels nog zeer klein en er werden weer grote grijze zebra vinken ingekruist. Daardoor werden weer vele splitvogels verkregen.

Dan, in de derde generatie, toen ik weer recessief zilver x recessief zilver paarde, kwamen er plotseling recessief zilver mannen uit **zonder** borststreep. Ze zagen eruit als de Nederlandse isabel-zebravinken (isabel-zebravinken waren er in Duitsland nog niet, of bruin werd ten onrechte als isabel aangegeven), alleen hebben de vogels de volledige oogstreep. De poppen waren niet veranderd.

Nu kweeken mijn Nederlandse vriend en ik recessief zilver mannen met en zonder borststreep.

Het zou eventueel de moeite waard zijn om deze recessief zilver zonder borststreep te paren aan isabel, om de isabel te verbeteren, die nog zeer klein uitvalt.

Graag zou ik ook de mening van de Nederlandse kwekers daarover horen.

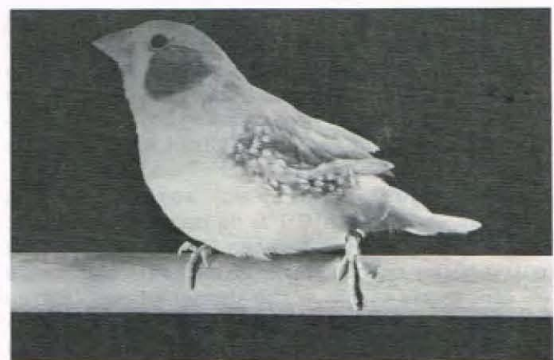
Man dom.zilver, goed te herkennen aan de grijs-witte wangvlekken.

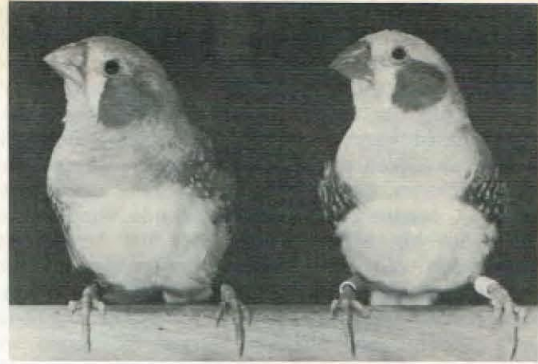
Man rec.zilver. Deze mannen hebben een diep roodbruine wangvlek.

Pop rec.zilver. Typisch zijn de wat vlekkerige slagveren.

Man rec.zilver zonder borststreep, met oogstreep en roestbruine wangvlek.

Links een man. rec.zilver met borsttekening en rechts een man Ned. isabel, zonder borststreep en zonder oogstreep.

borstelkoppapegaai *psittrichas fulgidus*

Borstelkop-papegaaijong hier 4½ week oud.

tekst: Cees van Berkel

kleurenfoto: Vogelpark Walsrode/Müller

zwart-witfoto: Dierenpark Wassenaar

De borstelkoppapegaai is de enige vertegenwoordiger van de onderfamilie Psittrichasinae, en wordt zo genoemd vanwege de borstelachtige nekveren. Hun grootte is 46 tot 50 cm. Ze bewonen de bergwouden in Nieuw Guinea, tussen 800 en 2000 m hoogte, en leven van verse twijgen, knoppen, bessen en vruchten.

Naar waarnemers vertellen, leven ze meestal paarsgewijs maar ook wel in kleine groepjes tot 4 à 5 stuks.

Volgens enkele beschrijvingen komen ze 's avonds in groepen van zo'n 50 exemplaren bijeen om in hoge slaapbomen de nacht door te brengen en zodra de zon opkomt weer weg te vliegen.

George Stein trof in een regenwoud, op een hoogte van 1300 m, twee van deze vogels aan.

Finsch schreef in 1867, dat ook inboorlingen deze papegaaien als zeldzaam beschouwden.

In 1923 kwam het eerste levende exemplaar in Europa terecht, in de volière van een Engelse lief-

hebber. Lang duurde dat verblijf niet, kort daarna ging het dier dood, waarschijnlijk tengevolge van een onjuiste voeding.

Dit overkwam ook de borstelkoppapegaai die enkele jaren later in de dierentuin van Halle arriveerde. Een langer leven waren de borstelkoppapegaaien beschoren welke in 1931 in de Berlijnse dierentuin terecht kwamen.

Op een menu van gekookte rijst met rozijnen, bananen, eierkoek, stukjes sla en witlof, bleven ze verscheidene jaren in leven. Noten en zaden namen ze niet op. Wel speelden ze graag met wilgentakken welke totaal door ze versplinterd werden.

Zowel in Blijdorp in Rotterdam als in Dierenpark Wassenaar, hebben we meermaals deze zeldzame vogels, in levende lijve kunnen aanschouwen.

De directie van Dierenpark Wassenaar was zo gelukkig om, ongeveer 5 à 6 jaar geleden, een koppel borstelkoppapegaaien te kunnen samenstel-

ten. Ze werden ondergebracht in een met glas afgeschut verblijf in de zo befaamde Louisehal. Daarin werd zowel de temperatuur als de hoge vochtigheidsgraad stabiel gehouden, geheel overeenkomstig die welke in hun natuurlijke verspreidingsgebied heersen. Meer dan 4 jaar leefden ze daarin en alleen dat is al een unieke prestatie van de verzorgers. Op een wisselend menu van loribrei en fruit, bleven ze in een uitstekende konditie, zo zelfs dat het wijfje overging tot het leggen en uitbroeden van twee eieren. Een ongeveer één meter hoge uitgeholde boomstam diende als broedblok en de beide witte eieren lagen op de nagenoeg kale bodem. Het broeden vergde 32 dagen en gedurende die periode maakte het mannetje zich verdienstelijk door zijn wijfje op gezette tijden van voedsel te voorzien. Slechts één ei kwam uit en het jong had aanvankelijk wat donkere donsveren op de eveneens donkergekleurde huid. De ontwikkeling van de jonge vogel vorderde gestadig. Geleidelijk groeiden de zwarte veren naar buiten en op een leeftijd van ongeveer 5 weken waren ook de eerste roodgekleurde veerstoppels zichtbaar. Helaas is die jonge vogel op een leeftijd van ongeveer 6 weken doodgegaan tengevolge van een zogenaamde verslikkings-longontsteking. Bij het voeren door de ouders, heeft de jonge vogel zich verslikt en is er wat voedsel in de longen terechtgekomen. Hierdoor is de longontsteking ontstaan.

De oudervogels kwamen kort daarna tot een tweede broed. Wederom legde het wijfje, in dezelfde broedholte, twee eieren. Ook van dit legsel kwam er, na 32 dagen, slechts één uit. Dat tweede jong is niet ouder geworden dan twee dagen. Een schimmelinfectie was de doodsoorzaak en eenzelfde infectie veroorzaakte ook het jammerlijke einde van het ouderpaar.

Niettemin mag men in Dierenpark Wassenaar trots zijn op hetgeen met deze vogels is bereikt. Waren tot toen weinig of geen gegevens van deze wonderlijke papegaaien bekend, nu weet men aanmerkelijk meer. Zo is ook vastgesteld geworden dat de man zich onderscheidde van de pop door enkele rode veertjes achter de ogen en ter hoogte van de oorstreek.

Het zal u allemaal wel duidelijk zijn, dat borstelkop-papegaaien niet direct geschikt zijn om ze in volières of kooien te houden. Hun levenseisen zijn van dien aard, dat wij, vogelliefhebbers, ze het best kunnen laten waar ze thuis horen.

Om echter nog meer kennis van deze vogels te verkrijgen, wat voor ieder van ons wél interessant is, zou echter het houden op bescheiden schaal wenselijk zijn. Ik gun dan ook de directie en verzorgers van Dierenpark Wassenaar erg graag een nieuwe kans.

Dit verhaal, dat ik al geruime tijd geleden schreef, zou geen regel langer zijn geworden als we niet in contact waren gekomen met dr. J. Docters van Leeuwen, dierenarts in Wamel. Deze uitzonderlijk begaafde en zeer bescheiden dierenvriend, heeft het dit jaar gepresteerd met borstelkop-papegaaien te kweken en met goed succes een jong zelfstandig te krijgen. Zelf zal hij best, en terecht, inwendig trots zijn op deze unieke prestatie, maar hij uit dit

berispt met. Zoals gezegd met te een uitstekende dierenvriend die zich niets liever dan met zijn vogels en andere bijkomstige dieren bezig houdt en eigenlijk helemaal niet is gesteld op enige publiciteit, behoudens dan op wetenschappelijk gebied.

Ik ben hem dan ook ontzettend dankbaar dat hij mij heeft willen ontvangen en ik bewaar aan deze ontmoeting de beste herinneringen.

Een wereldprimeur

Ik zal mij in dit artikel beperken tot de borstelkop-papegaaien en hoop u later ook iets te mogen vertellen over de ervaringen die dr. Docters van Leeuwen heeft met het kweken van bijvoorbeeld Inca kakatoes.

De indeling van de borstelkop-papegaaien in de systematiek acht dr. Docters van Leeuwen niet juist. Hij baseert dit op het gedrag van de vogels vooral waar het gaat om de houdingen etc. o.a. bij het baden. Deze komen sterk overeen met die van de lori's en vandaar dat hij van mening is dat ze in elk geval zeer dicht bij de lori's moeten worden ingedeeld.

Sedert ruim twee jaar heeft hij zijn borstelkop-papegaaien en ze zijn gehuisvest in een ruime geheel metalen kooi. Ook de bodem van deze kooi is van metaal, te weten grootmazig zwaar gaas. Het zijn duidelijk boomvogels en ook in hun oorspronkelijke verspreidingsgebied komen ze zelden of nooit op de grond. Vandaar dat het niet nodig is dat de kooien waarin ze verblijven zijn voorzien van een laag aarde. Zo'n „open” bodem draagt in belangrijke mate bij tot een optimale gezondheid van de dieren. Uitwerpselen vallen er doorheen evenals gemorste voeding en komen terecht in een onder de kooi liggende laag zand welke regelmatig wordt omgezet en zonodig ververs. Bepaalde schimmels en andere eventuele ziektekiemen kunnen zich

Wamel

hierdoor niet of nauwelijks ontwikkelen en zeker niet de vogels rechtstreeks bedreigen.

Grillig gevormde boomtakken vormen hun zitplaatsen. Knagen doen ze veel en graag, het liefst aan forse stukken licht vermolmd hout. Het voedsel bestaat uit fruit en een soort loribrei waarin alle noodzakelijke voedingsstoffen zijn verwerkt. De vogels krijgen dit een maal per dag en niets méér dan ze per dag nodig hebben. Is bijvoorbeeld de vastgestelde hoeveelheid kort in de namiddag geheel verorberd, dan zullen ze toch moeten wachten tot de volgende dag eer ze een nieuwe portie krijgen. Deze strenge regel hanteert dr. Docters van Leeuwen voor al zijn dieren en met zichtbaar resultaat. Zelden heb ik bijvoorbeeld lori's gezien die in zo'n optimale conditie waren.

De kooi waarin de borstelkoppen verblijven staat opgesteld in een ruimte waarvan alleen het dak is voorzien van glas. Een centrale verwarming houdt die ruimte op een temperatuur van ongeveer 20 graden C. Tijdens warme zomerse dagen ligt die temperatuur weliswaar hoger, maar de vogels stellen veel hogere temperaturen niet eens op prijs. De vochtigheidsgraad is niet extreem, ik schat ongeveer 80 %.

In de kooi vind je geen badschotel met water. Op gezette tijden krijgen ze een behoorlijke regenbui rechtstreeks uit de tuinslang.

Tegen de buitenvoorzijde van de kooi is een uitgeholde boomstam, van ongeveer 1.20 m hoog met een diameter van ongeveer 50 cm bevestigd. Aanvankelijk was er in die nestholte een laag turfstrooisel aangebracht doch toen de vogels in broedconditie kwamen hebben ze het meeste daaruit verwijderd. In de holte stopten ze hun bevedering vol, kwamen naar buiten en schudden zich uit. Dat ging door net zo lang tot er nog slechts een dun laagje was overgebleven.

Het invlieggat is al knagend erg door ze verruimd. Aan opvallend vreemde en zachte lokroepjes, welke als „tek-tek” vertaald kunnen worden, bemerkte Docters van Leeuwen dat zijn vogels in broedstemming kwamen te verkeren. Een paringsceremonie, balts, is niet waargenomen en hoogstwaarschijnlijk houden ze die er niet op na. De feitelijke paring is wel gezien en deze bleek frappant kort te zijn. Qua duur is de paring vergelijkbaar met het treden van kippen.

wetenschappelijke namen 2

In het vorige artikel hebben we de Latijns-Griekse uitdrukkingen voor lichaamdelen en kleuren in wetenschappelijke namen besproken. In dit artikel willen we nog meer veel gebruikte, typische uitdrukkingen behandelen.

Een belangrijke groep beschrijft specifieke kenmerken van het verenkleed of van het uiterlijk van de desbetreffende vogel. Een reeks voorbeelden zijn o.a.:

cincta, cinctus = met een gordel;
striata, striatus = gestreept;
puncti, punctatus, maculatus, maculi = gestippeld;
guttatus, guttata = bedruppeld;

Op 21 januari 1977 was er het eerste ei; het tweede op 24 januari d.a.v. De eieren zijn groot 44.4 mm x 36.4 mm en wit van kleur.

Het wijfje broedt alleen, het mannetje zorgt er voor dat ze gedurende die tijd het nodige voedsel ontvangt.

Op 19 februari 1977 was er één ei uitgekomen, het tweede ei is niet uitgekomen. De schaal van dit ei vertoonde wel een klein gaatje en mogelijk is daardoor al eerder het embryo afgestorven.

Het jong ontwikkelde zich gestadig alhoewel er nauwelijks van een volle krop sprake was. Vandaar ook dat dr. Docters van Leeuwen enige malen in beraad heeft gestaan om het jong zelf met de hand te voeden. Hij prijst zich overigens nu gelukkig dat hij daartoe niet is overgegaan want het is desondanks verder uitstekend gegaan. Op 9 mei jl. zat de jonge borstelkop voor het eerst in het invlieggat van de nestholte de omgeving te verkennen. Nog lang na het uitvliegen liet hij zich door zijn vader voeden. Het wijfje doet daaraan beslist niet mee. Mogelijk voedt zij gedurende de eerste dagen wel maar veel langer beslist niet en laat zij deze taak geheel over aan het mannetje. Als jonge borstelkoppegaaien zijn uitgevlogen gelijken ze zeer sterk op de oudervogels met uitzondering van een roodbruine band boven over de kop. Waarschijnlijk is die band het enige teken van jeugdkleed. Met die wetenschap gepaard kunnen we bijna met zekerheid zeggen dat de vogel op de kleurenfoto een jong exemplaar is. Er is nog wat roodbruine bevedering op het kopje zichtbaar. Oudere vogels hebben dit beslist niet. Omdat er achter de ogen geen rode veertjes aanwezig zijn, kunnen we tevens vaststellen dat het een wijfje is.

Om later aan alle eventuele twijfels omtrent de herkomst van de vogel een eind te maken, is de jonge vogel door Docters van Leeuwen van een vaste voetring voorzien. De ring heeft een diameter van 17 mm. Het ringen leverde geen problemen op.

Het is een belevenis op zich om vader, moeder en jonge zoon, het is namelijk een jonge man, enige tijd gade te slaan. Het is een waarlijk unieke prestatie om met dergelijke vogels, die niet alleen erg moeilijk te houden zijn maar waarvan bovendien zo erg weinig bekend is, te kweken. Vandaar onze hartelijke gelukwensen aan dr. J. Docters van Leeuwen voor deze onbetwiste wereldprimeur.

lineata, lineatus = gelijnd;
torquata, torquatus = gekraagd;
cornuta = gehoornd;
cucullatus, cucullata, pileatus, pileata, coronatus, coronata = gekroond;
sollitarius, sollitaria = eenzaam;
personatus, personata = gemaskerd;
penicillatus = getekend;
variegatus = veranderlijk;
lunatus = met maanvormige kleurvlekken;
flammeus, flammulatus, flammulata, flamma = gevlamd;
galeritus, cristatus = gekuifd;
squamosa, squamatus = geschubd;
sagittatus = met pijlvormige vlekken;
undulatus = met gegolfde tekeningen;

porcius = gevlekt;
 annulosus = geringd;
 fasciatus, fasciata = met banden;
 fimbriatus = met franjes;
 ornatum, ornatus, ornata = versierd;
 inornatum, inornata = onopvallend;
 metallicus = met een metaalglans;
 imperialis, nobilis = keizerlijk, edel;
 serico(s) = zijdeachtig;
 floccosus = donzig;
 tricho(s), trichas, dasys = harig;
 apicalis = afgeboord;
 superciliosus, superciliaris = wat de wenkbrauwen betreft;
 palpebrosus = typische kleuren rond het oog;
 gymnos = kaal;
 dentata = getand;
 conis = kegelvormig;
 craticius, carunculata = met wratten, huidaanhangsels;
 concinnus, cassidix = gehelmd;
 lamini = in lagen, gelaagd;
 ceropsis = wasachtig;
 nudi(s) = naakt;
 furcatus, furcata = gevorkt;
 cuncatus = wigvormig;
 major, grandis, macro, magni, gigas = groot, reuze;
 brachy(s), brevi(s) = kort;
 acuminatus, acutus = puntig, scherp;
 cyrto, curvi(s) = krom, gebogen;
 recti(s) = recht;
 eurys = breed;
 exilis = dun;
 longi(s) = lang;
 miniatus, micro, minuta, minima, minimus = klein;
 color = gekleurd, kleur;
 hypo = onderaan.

Sommige namen verwijzen naar plaatsen, streken of landen waar een bepaalde soort wordt gevonden, b.v.:

mexicanus = Mexicaans;
 andinus = uit de Andes;
 quitensis = van Quito (Ecuador);
 barbadensis = van het eiland Barbados;
 martinica = van het eiland Martinique;
 amazonica = uit het Amazonegebied;
 margaritae = van het schiereiland Margarita (Venezuela).

Soms hebben namen iets te maken met een voorkeur voor een bepaald biotoop, b.v.:

andi, ande = Andes;
 eremo = woestijn;
 aremarius = zandvlakte;
 campestris = veld;
 charadrio = vallei;
 fluminea = rivieren;
 saxi = stenen;
 humi = vochtig gebied;
 alti = hooggelegen gebied;
 hyla, hylō = bos, oerwoud;
 palustris = moeras;
 herbi = gras, onkruid.

Deze begrippen worden dikwijls gevolgd door de woorden:

cola, colus = wonen in.

B.v. ande-colus, andi-cola = Andes-bewoner.

Ook persoonsnamen worden soms gebruikt; ze zijn dadelijk te herkennen, ze worden gevormd door de naam met een uitgang i (of ae), b.v. Wetmores tangara (Buthraupis wetmorei). Met die „persoonlijke” wetenschappelijke namen vormen zowel de ontdekker van die bepaalde soort, als beroemde ontdekkingsreizigers of ornitologen vereeuwigd.

Nog meer voorbeelden zijn:

parzudakii = genoemd naar Parzudaki;

belcheri = naar Belcher;

spixi = naar Spix;

levraudi = naar Levraud;

delattrei = naar Delattre;

gouldi = naar Gould

koepckeae = naar Mevr. Koepcke

Voornamen worden ook gebruikt (hoofdzakelijk vrouwenamen dan!):

johannae = Johanna;

isabellae = Isabella;

mirandae = Miranda.

Het woord color (= kleur) wordt veel gebruikt, in combinatie dan met:

semi = half;

uni = een, egaal;

bi, di = twee, dubbel;

tri = drie;

versi = veel, verscheidene.

Het combineren en vertalen van de opgesomde kleuren, bijwoorden, lichaamsdelen, en de andere begrippen levert al dadelijk een heel stel wetenschappelijke soortnamen op. Van de namen op diezelfde pagina 466 van R. Meyer de Schauensee's boek kunnen we b.v. nu zo'n 65% (58 op 88) soortnamen begrijpen.

Tenslotte nog enkele algemene voorbeelden van „begrijpelijke” soortnamen van Zuid Amerikaanse vogelsoorten;

grote tinamoe (Tinamou major = groot);

kromsnaveltinamoe (Nothoprocta curvi-rostris = krom-snavel);

Andesflamingo (Phoenicoparrus andinus = Andes);

witvleugeltrompetvogel (Psophia leuco-ptera = wit-vleugels);

zijdestaartnachtzwaluw (Caprimulgus serico-caudatus = zijde-staart);

blauwvoorhoofdolibrie (Amazilia cyano-frons = blauw-voorhoofd);

violette trogon (Trogon violaceus = violet);

gevekt spechtje (Picumnus nigro-punctatus = zwart-gevekt);

Boliviaanse vink (Poospiz boliviana = Boliviaans), enz.

Een systematisch doorlopen van het hogergenoemd standaardwerk zou ons leren dat een zeer groot gedeelte van alle wetenschappelijke namen inderdaad vertaalbaar (en dus begrijpelijk!) is.

Ook de gewone vogelliefhebber zou moeten leren (in navolging van de reptielen- en aquariumliefhebbers) om meer wetenschappelijke namen te gebruiken; het zal onze liefhebberij wat meer diepgang geven . . .

Wat lezers Schrijven

Witkeelmusgors.

In verband met de kleurfoto, verschenen op blz. 221 van „Onze Vogels - Mei 1977”, zou ik willen opmerken dat het hier in geen geval om een Amerikaanse musgors (geslacht „Zonotrichia”) gaat maar wel om een Aziatische Geelbrauwgors (*Emberiza chrysophrys*), die dus behoort tot de echte gorzen.

Enkele jaren terug kocht ik een identiek exemplaar uit een gemengde zending Aziatische gorzen, die ik dan ook later als geelbrauwgors kon determineren. De naam is in feite een verkorting van „geelwenkbrauwgors”.

In „Thiemes handboek voor alle Europese vogels” van W. Makatsch worden zowel de witkeelmusgors (*Zonotrichia albicollis*) als de geelbrauwgors (*Emberiza chrysophrys*) beschreven als dwaalgasten. Als voornaamste verschilpunten vernoem ik de citroengele wenkbrauwstreep bij de man van de geelbrauwgors en de gele vlek tussen snavel en oog van de witkeelgors. Deze laatste heeft ook een grijze onderzijde en witte keelvlak terwijl de geelbrauwgors een witte onderzijde heeft op uitzondering van de roestbruine donkerbruingestreepte borst na. Ook de flanken zijn gestreept.

In „Peterson's vogelgids” worden beide soorten eveneens beschreven. Hier wordt vermeld voor de geelbrauwgors: witte kruinstreep en gele wenkbrauwstreep, onderzijde wit met donkere strepen op borst en flanken, het popje matter en onderaan sterker gevlekt. Voor de witkeelgors vindt men: grijze borst, scherp omlijnde witte keelvlak, zwart

en wit gestreepte kruin en brede, witte wenkbrauwstreep (geel tussen oog en snavel).

Beide soorten zijn dwaalgasten in Europa, de geelbrauwgors werd in Frankrijk gesignaleerd en voor de witkeelgors vermeldt Peterson Nederland (2 x, 1967), Groot-Brittanië, Finland en Zweden.

Bij Heinzel, Fitter en Parslow in hun werk „De Europese vogels in kleur” vindt men de witkeelgors met een oudere wetenschappelijke benaming nl. *Passerella albicollis*. Hier treft men ook een tekening aan van de vogel (blz. 283). In de lijst der dwaalgasten wordt ook de geelbrauwgors vermeld met waarnemingen in Frankrijk en België.

In de „Gids voor de vogels van Europa” van Bruun en Singer tenslotte worden beide soorten vermeld in de lijst van toevallige gasten met als landen van waarneming Groot-Brittanië voor de witkeelgors en Frankrijk en België voor de geelbrauwgors.

Bij al deze afbeeldingen vallen volgende verschilpunten met de foto uit „Onze vogels” geweldig op:

- geel tussen oog en snavel
- grijze onderzijde
- ontbreken van zwarte oorstreek
- donkerder snavel
- sterk afgeleijnde witte keelvlak, geweldig contrasterend met de effen grijze borst

Witkeelgorzen of witkeelmusgorzen komen zeer zelden in de handel, geelbrauwgorzen daarentegen worden af en toe aangetroffen in zendingen „Assorted Buntings” uit Azië (meegedeeld door de heer Maroy, Waregem). Bij de waarneming in België en Frankrijk van de geelbrauwgors mag men met 99% zekerheid aannemen dat het hier om ontsnapte kooivogels ging.

De man geelbrauwgors die ik, zoals eerder vermeld, in mijn volières hield leidde daar een weinig opvallend bestaan.

De enige Amerikaanse musgors van het geslacht *Zonotrichia* die regelmatig bij de handelaars aangetroffen wordt is de *Zonotrichia capensis*, in het Nederlands aangeboden als „Chingologors” of „Morgenammervink” (vernederlandsing van de Duitse benaming *ammer* = gors). Deze soort komt voor van Zuid-Mexico tot Vuurland en omvat een 25-tal ondersoorten. Van de witkeelgors, noch van de geelbrauwgors daarentegen, worden ondersoorten beschreven. (cfr. „Checklist of Birds of the World — Volume XIII”).

Karl Neunzig tenslotte schrijft in „Die Fremdländische Stubenvögel” (1920) dat de witkeelgors (*Weisskehlammerfink*) in 1874 in groot aantal werd ingevoerd door Schöbel (Berlijn). Volgens dezelfde auteur went hij snel aan gevangenschap en bezorgt hij zijn eigenaar veel genoeg door zijn beweeglijkheid, betrouwbaarheid, mooi uiterlijk, gehardheid, bescheidenheid en mooi gezang. Hij is verdraagzaam tegenover andere vogels. Waarschijnlijk haalde Rutgers in dit werk zijn informatie voor zijn beschrijving in de Vogelencyclopedie.

Ik hoop met dit artikeltje wat klaarheid gebracht te hebben in verband met de kleurplaat uit „Onze

usel

De

vogels en dat ik op die manier „gras gegeven“ heb zoals Meindert de Jong het vroeg.

Luk van Praet
Exotenkeurder A.O.B.

altijd wel vragen . . .

Het maandblad „Onze Vogels“ wordt door mij van A tot Z gelezen. Vooral het wel en wee van onze kwekers heeft mijn interesse. Zelf ben ik een verwoed kanariekweker, al tientallen jaren, maar ook wildzang heeft mijn aandacht. Ondanks dat moet ik, wanneer iemand mij om raad betreffende het kweken van vogels zou vragen, het antwoord schuldig blijven. Je bent, vind ik, van te veel factoren afhankelijk. Ik ken precies het gedragspatroon van de kanarie, van de Japanse nachtegaal, putter, sijs, etc. Mijn ervaring is dat als je eenmaal in het bezit bent van goede poppen je die poppen moet aanhouden en in ere houden en vertroetelen. Ook is mijn ervaring dat je heel intensief met je vogels bezig moet zijn. Zo'n vogel moet vertrouwen in je hebben, je moet met ze praten en ze op hun gemak stellen. Het klinkt allemaal misschien wat overdreven, maar zo zie ik het. Wanneer een vogel je ziet dan moet die vogel weten dat hij iets krijgt. Als ik 20 keer per dag mijn vogels bezoek, dan krijgen ze 20 keer iets van me, vooral in de kweektijd. Vogels zijn nieuwsgierig zo is mijn ondervinding. Zoals gezegd, ik geef ze altijd wel iets zoals een klein stukje muur of sla, paar negerzaadjes of anderszins. Poppen die jongen hebben weten dat en komen daarvoor van het nest. Als ze daarop weer terugkeren zijn ze meestal geneigd om te gaan voeren.

Natuurlijk krijg ik ook vaak teleurstellingen te verwerken. Zo heb ik een intensieve man gekoppeld aan een zalmpop. De vogels zijn absoluut onverwant en zijn van het jaar 1975. Vorig jaar bracht dat koppel mij twee nesten van elk 5 jongen. Dit jaar weer een nest van 5 eitjes waarvan er 4 uitkwamen. Daarna een tweede legsel wederom van 5 eieren. De jongen die hieruit zijn gekomen zijn alle vijf blind. Zoiets heb ik nog nooit beleefd of gehoord. Ik heb wel eens meer een vogeltje gekweekt dat maar een goed oog had maar alle vijf vogels van één legsel die allemaal blind zijn is voor mij een groot raadsel. Ik heb de oogjes van die vijf jongen vergeleken met de oogjes van andere kanaries maar ik kon geen verschil zien. Wat ik nu zo graag wil weten is of er iemand is die dit ook wel eens heeft meegemaakt.

Zo ontdek je dus dat er altijd wel vragen zijn waar eigenlijk niemand een goed antwoord op kan geven, ook al heb je jarenlange ervaring.

Ik weet best hoe je zaad moet kiemen, hoe het opfokvoer moet samengesteld worden, hoe je meelwormen moet kweken, hoe je miereitjes moet verzamelen en welke soorten onkruidzaden je in de

natuur het best kunt vergenomen en hoe je dat moet vertellen. Hoe het komt dat ik een nest jongen kweek welke allen volslagen blind zijn weet ik niet. Nogmaals, mocht een van u iets dergelijks ook hebben meegemaakt of weten wat de oorzaak van dat blind zijn is, dan zou ik dat graag vernemen.

M. Jansen,
Parklaan 39, Reuver L.

van onze adverteerders WERELDDIERENDAG 1977

In het kader van wereldddierendag op 4 oktober a.s. houdt Sluis Vogelvoerders een sympathieke actie.

U EEN VOGELBOEK, DE VOGELS EEN GULDEN. Honderd miljoen jaar geleden vergat een vogel dat hij hagedis was.

Daarmee begint „Een vogel is ook maar een mens“. Een tachtig pagina's tellend boek met veertig fraaie illustraties in kleur, dat Sluis u voor slechts vijf gulden aanbiedt (vergelijkbare winkelwaarde 15 gulden).

Bovendien stort Sluis voor elk verkocht exemplaar één gulden in de kas van de Nederlandse Vereniging tot bescherming van Vogels.

Als u uzelf en de vogels wilt verrijken, maak dan gebruik van onderstaande coupon en stuur die voor 31 januari 1978 op naar Sluis, Postbus 31, Etten-Leur. Vergeet niet 5 gulden bij te sluiten in de vorm van een girobetaalkaart, betaalcheque of postzegels.

Een vogel is ook maar een mens

Tekst Frans Buisink Illustratie Peter van Campenhout

Sluis

De

ZIJ KUNNEN ER NIET BUITEN!

MOULIN-MOUCETTE vogelgrit boordevol mineralen bestaat uit:

- KALKSTEEN
- ROODSTEEN
- HOUTSKOOL
- OESTERSCHELPEN
- NOORDZEEGRIT
- KALKAARDIG ZEEWIER.

In klein- en grootverpakking

**MOULIN-MOUCETTE-VOGELGRIT
ONMISBAAR VOOR UW VOGELS**

VITALE VOGELS - OPTIMALE KWEKRESULTATEN - NATUURLIJKE KLEUREN

(in de praktijk bewezen)

Gun uw vogels **zonlicht** uit het stopcontact.

TRUE-LITE de enige -
gepatenteerde - buislamp met
het volledige zonnenspectrum,
incl. het heilzame ultra-violet.

NIEUW !
14 Watt - 38 cm

**HARTEVELD HOOS
& HEIJERMANS B.V.**

Mathenesserlaan 299
Tel 010 - 77 46 88
Rotterdam

Levering via de handel

TRUE-LITE

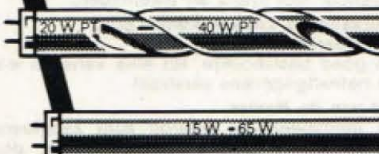
past in standaard
armaturen

Watt

15
20
30
40
65
+ 20 PT
+ 30 PT
+ 40 PT

lengte in cm

45
60
90
120
150
60
90
120

+ PT = getordeerde
uitvoering met grotere
lichtopbrengst bij
gelijkblijvend stroomverbruik.

uw vraag? ons antwoord!

kleurenfoto: Horst Müller
zwartwitfoto: A. F. Mollinger

Vragen:

Met veel interesse las ik in een van de vorige nummers van „Onze Vogels” het artikel over de kleurmutaties bij de *Agapornis Roseicollis*. Nochtans is er iets dat mij niet duidelijk is. Zelf ben ik kweker van de mutaties bij *roseicollis* en bij de *personata*'s. Daarom verwonderde het mij ten eerste dat de kleurenfoto die in „Onze Vogels” stond, beschreven werd als zijnde de *Golden Cherry*. Akkoord dat deze vogel die naam verdient, doch volgens meerdere kwekers van deze mutatie wordt als *Golden Cherry* aangezien een gele vogel met een lichtgroen waas over gans het lichaam. Deze welke afgebeeld stond in „Onze Vogels” wordt de gele *roseicollis* genoemd. Persoonlijk ga ik ook niet akkoord met deze benaming en zou het logischer zijn de gele als *Golden Cherry* en de andere als pastelgroen of overgoten te dopen.

Alhoewel de kwestie van de erfelijkheid nog niet veel gekend is over deze mutatie, lijkt de theorie, beschreven in „Onze Vogels” toch niet overeen te stemmen met hetgeen ik ondervond. Inderdaad, uit een koppel Geelbonte man maal split pop kweekte ik *Golden Cherry* (pastelgroen), gele, geelbonte en splitvogels.

Volgens de uitleg in het artikel is dit echter onmogelijk. Wanneer we de *Golden Cherry* aandachtig bekijken, zien we dat er in de slagpennen een lichte grijze kleur aanwezig is. Die kleur is volledig verdwenen bij de gele.

Vermits beide oudervogels gewoon als bont en als split bont zouden worden aangekocht, en er regel-

matig hetzij *Golden Cherry* of Gele in de nesten liggen, moet het hier toch werkelijk te doen zijn om splitvogels ofwel gaat het wederom om een spontane mutatie. De twee verschillende kleurslagen (geel en overgoten) zijn mijns inziens te verklaren als een eerste en een tweede mutatie aanwezig in het volgende stadium. Inderdaad de overgoten pastelgroene of *Golden Cherry*, noem hem zoals je wil, is naar mijn mening de eerste mutatie waarin de opblekingsfactor nog niet volledig heeft gewerkt, vandaar het grijs nog in de vleugels.

Bij de gele is de tweede opblekingsfactor ook aanwezig vandaar het verdwijnen van het grijs in de vleugelpennen waardoor de kleur onder invloed van het licht, ons geel toeschijnt. Proefnemingen welke ik heb gedaan, van zus op broer, geel maal split; *Golden Cherry* maal split, moeten nu uitwijzen of mijn theorie waar is. Mijn vraag is echter, zijn er in Nederland reeds kwekers met meer ondervinding en met meer ervaring inzake deze mooie mutatie? Is mijn theorie juist of denkt u er anders over?

Th. Slagmolen, St. Katelijne Waver, België

*P.S. Het tegenovergesteld van vorige beschreven theorie zou blijken uit de olijfgroene *roseicollis*, waar de donkerfactor een of tweemaal zou aanwezig zijn naar gelang er zich nog een tussenkleur, bijv. donkergroen, zou vertonen. Zijn we niet aardig op weg naar een kleurenvariatie bij de *roseicollis* zoals bij grasparkieten?*

Antwoorden:

1. In „Onze Vogels” heeft tot op heden nimmer een kleurenfoto van een *Roseicollis* gestaan die als „Golden cherry” werd omschreven. Wel werd in het maandblad „Onze Vogels”, no 2, februari 1976, bij het artikel van de heer B. v. d. Kamer met opschrift „Kleurmutaties bij de *agapornis Roseicollis*” — en dat gevolgd werd door de „Reactie van de Technische Commissie” (dat door mij werd geschreven) een kleurenfoto geplaatst, waarop 2 *Roseicollis*'s voorkomen.

Deze foto is of wel een product van een zeer slechte opname, of de afgebeelde vogels zijn van slechte kwaliteit. Zo te zien is hun bevedering „rattig” en hun kleur doet denken aan een gebrekkige ontwikkeling van carotenoïde en melaninevorming in de bevedering van een wildvorm *Roseicollis*. Het heeft me dan ook zeer verwonderd dat een dergelijke kleurenfoto bij het artikel geplaatst is.

2. Nu u dus weet, dat de betreffende kleurenfoto niet de „Golden cherry” weergeeft, raad ik u aan de „Reactie van de Technische Commissie” opnieuw te lezen en zo nodig te bestuderen. De daarin gestelde gegevens zijn niet op losse gronden gesteld, doch zuiver gebaseerd op de erfelijkheidsleer en kennis van de vederstructuur.

Wat is namelijk het geval? Bij een nauwkeurig onderzoek met behulp van een electronenmicroscopie is mijn collega W. Beckmann gebleken, dat de vederstructuur van de lichtgroene (wildvorm) *Roseicollis* nagenoeg gelijk is aan die van de lichtgroene (wildvorm) grasparkiet. De totaalkleur lichtgroen wordt veroorzaakt door een mengverhouding van

geel carotenoïde met structureel blauw (melanine-groepering) en dat we tengevolge van een licht-effect (Tyndalleffect) met het oog dus als groen waarnemen.

2.a. De Roseicolli (wildvorm) bezit van nature de volgende kleurstoffen: Geel en rood carotenoïde alsmede zwart eumelanine (waaronder ook het blauw resorteert). Ter vergemakkelijking zullen we het „eumelanine” in de verdere behandeling maar melanine noemen.

We kunnen nu met zekerheid gaan stellen hoe de wildvorm er uit gaat zien (mutatie) indien het geel en rood carotenoïde geheel uit de bevedering wegvalt, hoe deze er uit ziet indien rood en geel voor 50% uitvalt — en ook hoe deze er uit ziet indien het geel en rood voor meer of minder dan 50% uitvalt.

Het uitvallen of wegvallen van een factor noemen we „reduceren” kennelijk noemt u dit „opbleken”. Akkoord, hoe het genoemd wordt, doet niet terzake als we maar hetzelfde bedoelen.

Wat is nu het resultaat van deze vormen van carotenoïde-reducering bij de wildvorm Roseicolli?

Bij geheel wegvallen van geel en rood carotenoïde ontstaat de Blauwe Roseicolli met een wit masker, terwijl ook het rood in de staart verdwenen is.

Bij de helft (50%) wegvallen van geel en rood carotenoïde ontstaat de Zeegroene Roseicolli met een diep rose masker inplaats van rood zoals bij de wildvorm. De lichaamskleur ligt nu precies tussen groen en blauw in en dat is goed te begrijpen als u bedenkt dat het geel ook precies voor de helft gereduceerd is, dus veel fletser is.

Bij meer of minder dan de helft (50%) wegvallen van geel en rood carotenoïde ontstaat een mis-kleurige vogel, die dus niet groen, niet zeegroen en ook niet blauw is. Bij meer dan de helft wegvallen zal hij méér op blauw lijken en bij minder dan de helft wegvallen méér op groen.

Alle bovengenoemde vormen van reduceren noemen we CAROTENOÏDE-MUTATIES. Zij vererven autosomaal-recessief.

2.b. Hetzelfde geldt voor het wegvallen van het melanine (waaronder dus blauw) uit de bevedering.

Bij geheel wegvallen van melanine ontstaat de Lutino Roseicolli met een even diep rood masker als de wildvorm en roodbruine ogen. Al de blauwe vederpartijen die bij de wildvorm van nature aanwezig waren, zoals stuit en staartbevedering zijn nu wit.

Bij de helft (50%) wegvallen van melanine ontstaat de Roseicolli lichtgroen-pastel. Deze heeft een even rood masker als de wildvorm, de lichaamskleur is bleek grasgroen en de vleugelkleur bleek grijsgroen. Grote slagpennen lichtgrijs inplaats van donkergrijs zoals bij de wildvorm. Deze opbleking komt ook tot uiting in de blekere blauwe en groene kleur in de staartbevedering.

Bij het wegvallen van meer of minder dan de helft (50%) van melanine ontstaat een variabele kleurslag. Bij reduceren van meer dan 50% krijgen we een kleur die mogelijk (al naar gelang de grotere reductie) overwegend geel kan zijn evenwel nog met een goed zichtbare groene waas over geheel het lichaam. Het rood masker is gelijk gebleven aan die van de wildvorm. Hoe groter dus de reductie is

(doch zeker niet totaal, anders hebben we de Lutino) des te meer zal deze op een diep overgoten gele lijken. Ook bij deze variant is de maskerkleur gelijk aan die van de wildvorm. Bij wegvallen van minder dan de helft ontstaat een miskleur, die we niet groen en ook niet pastel kunnen noemen.

Alle bovengenoemde vormen van reduceren noemen we MELANINE-MUTATIES. Behalve de Lutino, die geslachtsgebonden vererft, vererven zij autosomaal-recessief.

2.c. De carotenoïde- en melaninemutaties, genoemd onder 2.a. en 2.b. kunnen ook **spontaan tesamen optreden**. Het is dan wat velen noemen een „dubbele mutatie”. Dit komt echter maar sporadisch voor, omdat dit mogelijk nog niet éénmaal het geval is bij meerdere miljoenen exemplaren. De meeste dubbele mutaties hebben we er dus zelf ingekweekt door carotenoïde reductiefactorige exemplaren te paren aan melanine reductiefactorige soortgenoten. Alle tot nu toe bij de Roseicolli ontstane mutatieve veranderingen vererven onafhankelijk van elkaar. De wijze van zelf al de betreffende kleurslagen te kweken moet ik u onthouden, omdat ik dan nog meer dan de inhoud van de gehele Agapornidenstandaard (verkrijgbaar bij de N.B.v.B.) moet verwerken.

Feit is dat **bij nagenoeg algeheel wegvallen van het geel-rood carotenoïde — en het totaal wegvallen van het melanine** een zuiver witte vogel ontstaat met rode ogen. Bij de Roseicolli dus ook de Albino.

Agapornis roseicollis.

Deze kunnen we dus zelf ook kweken als we de beschikking hebben over de Lutino en blauwe mutant.

Bij wegvallen van de helft (50%) geel-rood-carotenoïde — en van de helft (50%) melanine ontstaat

zeegroenpastel. Bij de Roseicollis dus ook de Zee-groenpastel, waarbij de kleur van het lichaam en vleugels veel bleker grijsachtig zeegroen is en de kleur van de grote slagpennen der vleugels veel lichter grijs dan de normale zeegroene.

Bij wegvallen van meer of minder dan de helft (50%) van geel-rood carotenoïde — en melanine ontstaan weer de tussenvormen van bovengenoemde kleurslagen, die noch aan de ene, noch aan de andere omschrijving voldoen. Op deze varianten stellen we nu niet bepaald veel prijs, omdat zij voor de kweek van diverse kleurslagen onderling een twijfelachtige basis vormen voor het verkrijgen van goede kleurmutanten.

Behalve de Albino, die geslachtsgebonden vererft, vererven deze vormen van „dubbel” reduceren autosomaal-recessief.

2.d. De Blauwpastel is in feite ook een dubbele mutant. Op de eerste plaats heeft deze al zijn blauwe kleur verkregen door het totaal wegvallen van het geel-rood carotenoïde uit de bevedering van de wildvorm. **Nu valt uit deze vogel nog eens de helft (50%) van het melanine weg.**

Het gevolg is dat de oorspronkelijke hemelsblauwe Roseicollis een opgebleekte kleur verkrijgt, die echter zodanig moet zijn dat de kleurscheidingen **niet** door een te bleke hemelsblauwe kleur zijn vervaagd. Dit zal natuurlijk wel het geval zijn indien deze reductiefactor meer dan 50% bedraagt. U kunt zo'n vogel dan mogelijk wel „overgoten” noemen, doch dat heeft ook zijn bedenkingen. Is de reductiefactor minder dan 50%, dan kunnen we de kleur niet blauw en ook niet blauwpastel noemen.

Zoals wellicht bekend, bestaat de echte „blauwe” Roseicollis nog niet. Alle vogels die hiervoor doorgaan hebben nog rose in het masker. Het zijn dus vogels die een grotere carotenoïde-reductiefactor bezitten dan 50% en die dus niet goed zeegroen zijn en ook niet goed blauw. (zie ook onder 2.a.)

Ook de blauwpastel vererft autosomaal-recessief.

2.e. Alle behandelde vormen van muteren behoeven niet enkel betrekking te hebben op een reductie in de gehele lichaamsbevedering. Zij kan ook per veerveld en verspreid optreden. Een voorbeeld hiervan is de **Geelbonte Roseicollis**. Deze bezit op bepaalde plaatsen gele veervelden inplaats van groene. Het ene exemplaar bezit meer gele vederpartijen en het andere meer groene, zodat gerust van onregelmatigheid gesproken kan worden. Een vast bontpatroon is er dus niet.

De meeste bonten vererven autosomaal-recessief, doch er wordt ook beweerd dat er dominant bonten zijn. Zekerheid daaromtrent hebben we niet.

Het bontpatroon in de bevedering wordt veroorzaakt door het **plaatselijk wegvallen van het melanine** uit de bevedering.

Op de plaatsen waar zich dus de gele plekken bevinden is het melanine niet meer aanwezig.

Nu kunnen we zonder meer stellen dat de bontfactor op zich inderdaad recessief (en mogelijk ook — volgens beweringen — dominant) vererft. Hoe is het evenwel gesteld met het **bontpatroon**? U heeft vermoedelijk zelf al wel eens ondervonden dat u uit 2 prima symmetrisch getekende bonten, jongen verkreeg die de naam bont niet eens waard waren, terwijl u vermoedelijk ook al wel eens overkomen

is dat u uit 2 slechte bonten een of meer echt mooie bonten kweekte, **zelfs bijna geheel gelen**. Hoe zit dat nu?, hetzelfde hebben we ook al ondervonden bij o.a. de Australisch bonte grasparriet en ook de Deensbonte.

Het antwoord is dat dit niet met de Mendeliaanse wetten van vererving te verklaren c.q. uit te leggen is. Het schijnt dat het **bontpatroon** afhankelijk is van de extra chromosomale factoren die zich in het protoplasma bevinden. De celdeling verloopt daarbij klaarblijkelijk niet op gelijke wijze als bij de normale chromosoomparen. De **gerichte kweek** op het **bontpatroon** hebben we dus niet in de hand. Met deze wetenschap moeten we wel genoegen nemen, te meer daar de praktische kweek ook reeds bewezen heeft dat het **bontpatroon** niet identiek vererft.

Tot besluit van de omschrijving van deze bontfactor zij vermeld dat deze ook in de andere mutant gekweekt kan worden, dus ook zeegroenbont en blauwbont, al dan niet in combinatie met de pastel-factor.

3. Nu de behandeling van uw opmerkingen c.q. vragen in uw brief. U schrijft dat meerdere kwekers van de „Golden cherry” mutatie deze omschrijven als een gele vogel met een lichtgroene waas over gans het lichaam. Indien de kleur werkelijk diep geel is (dus **niet opgebleekt**), dan komt hij de beschrijving nabij van de kleurslag, genoemd onder 2.b., namelijk de vogel die een grotere melanine-reductie bezit dan 50% en die dan op een diep overgoten gele gelijkt. Mogelijk ook wel de lichtgroenpastel met zijn bleekgroen bewaasde kleur. Is het geel echter niet diep van kleur en het masker minder rood dan bij de wildvorm dan hebben we te doen met de zeegroenpastel of een nog meer opgebleekte variant daarvan. Eén van de kleurslagen dus, genoemd onder 2.c.

U kunt nu zelf uw gevolgtrekkingen wel maken. U heeft zelf zo'n vogel bij de hand en kunt hem dus nauwkeurig bekijken. Het ware beter geweest dat de liefhebbers — om verwarring te voorkomen — de betreffende mutanten hun eigen benaming gegeven hadden inplaats van fantasienamen.

4. U stelt de opmerking over de kleurenfoto bij het artikel, dat deze de gele wordt genoemd, doch dat u daar niet mee akkoord gaat. Ik kan me dat goed voorstellen, ik doe dat ook niet omdat ik de daarop voorkomende vogels maar een gebrekkig product vind dat geen kleurbenaming waard is.

5. U schrijft dat omtrent de kwestie erfelijkheid nog niet veel bekend is over de betreffende mutaties en dat de theorie, beschreven in „Onze Vogels” toch niet overeen kwam met hetgeen u ondervond. U kweekte uit een koppel Geelbonte man x split bonte pop: „Golden cherry” (pastelgroen) gele-, geelbonte- en splitvogels. Volgens de uitleg in dit artikel zou dit onmogelijk zijn.

Nu mijn antwoord: Ik hoop dat u aan de hand van mijn uitleg in de punten 2.a. tot en met 2.e., heeft kunnen begrijpen dat de vererving van de betreffende kleurmutaties voor ons nagenoeg geen geheimen meer heeft.

In de „Reactie van de Technische Commissie” is in geen enkel geval de onmogelijkheid van de uitslag van de door u toegepaste paring vermeld. Over de

De
sel

kweek met de recessief bonte is zelfs geen enkele uitslag met beretekking tot de kweekwijze gesteld. Wél een correctie op de uitslag in het artikel van de heer B. v. d. Kamer over de dominant bonte x groen, omdat deze geen rekening gehouden had met 1 en 2 factorige **dominantbonten**.

In uw geval ligt de zaak heel anders. U bezit geen dominant bonten, doch **recessief** bonten. Uit de uitslag van uw paring kunnen we zonder meer stellen dat uw man de volgende factoren bezat: 2 factoren geelbont en 1 factor groenpastel (dit was dus de splitvorm en derhalve niet zichtbaar). Uw pop was normaal wildvormig (groen), doch bezat (split) verborgen 1 factor geelbont en 1 factor groenpastel. Was dit niet het geval geweest, dan zouden uit uw paring nimmer groenpastellen (zo u wilt Golden cherry's) geboren kunnen worden omdat die kleurslag alleen zichtbaar is indien de jongen deze recessieve factor dubbel in zich dragen. Zij dragen die factor dan op beide chromosomen en hebben die factor op één chromosoom meegekregen van de vader en op het andere chromosoom van de moeder.

Indien de door u gebruikte ouders zuiver (homozygoot) geelbont en zuiver groen (wildvorm) geweest zouden zijn, dan hadden uit deze paring nimmer groenpastellen (Golden cherry) kunnen komen. Een spontane mutatie is té zeldzaam zoals u reeds weet. De gele uit die paring is ontstaan zoals vermeld in punt 2.e., dus via de extra chromosomale factoren.

Let wel of deze vogel niet een of meer kleine groene vederpartijtjes bezit (ook geen blauw in stuit of staart), want dan is het geen gele, doch een bonte, hoe klein de bontvorming ook is. Als u met deze zogenaamde gelen verder kweekt, dan verkrijgt u ook weer bonten onder de nakomelingen. Zoals u ziet is er niets nieuws onder de zon en klopt de theorie uiteindelijk toch geheel.

Verder schrijft u dat er ook splitvogels geboren zijn. Dat klopt, doch u weet vast niet welke vogel alleen split voor bont of welke split voor bont en pastel is. Uit het betreffende ouderpaar kunnen namelijk theoretisch de navolgende kleurslagen geboren worden. Ik geef de uitslagen in percentages aan, doch deze zijn berekend op een groot aantal jongen, bijv. 100 of liever nog meer.

12¹/₂ % groen/bont

25 % groen/bont + pastel

12¹/₂ % groenpastel/bont

12¹/₂ % geelbont

25 % geelbont/pastel

12¹/₂ % groenpastelbont

(onder deze bonten kunnen dus ook de zgn. „gelen“ voorkomen)

Zoals u uit het bovenstaande kunt vaststellen blijkt: dat de **groenen** allen split voor bont zijn, doch dat u niet weet welke daarbij nog tevens de pastelfactor dragen;

dat de **groenpastellen** allen split voor bont zijn;

dat bij de **geelbonten** niet is vast te stellen wie nu split voor pastel is of niet;

dat de **groenpastelbonten** de dubbele pastelfactor en de dubbele bontfactor dragen.

Met vogels waarvan u niet weet of zij al dan niet split zijn voor de bont en/of pastelfactor kunt u

alleen dus bij proefparingen het bewijs leveren welke factoren de ouders **zeker** in zich hebben gedragen. Een en ander houdt dus in dat de ouders ook nog enkelvoudig een andere recessieve factor in zich kunnen dragen, welke echter nog niet bij de jongen tot uiting is gekomen.

Zo is het mogelijk dat bij onderlinge paringen van de jongen ook weer jongen geboren worden die niet diep geel van kleur zijn en het masker te rose-achtig, inplaats van rood zoals bij de wildvorm. U kunt er dan van op aan dat de grootouders, althans minstens één van hen, ook nog eens split voor zeegroen was. In de kleinkinderen is dit nu tot uiting gekomen door de onderlinge paring. Twee (verborgen) zeegroen factoren hebben zich nu in één jonge vogel verenigd. Het gevolg is dat u uit die zelfde stamopbouw ook nog eens zeegroenbonten en/of pastellen krijgt, waaronder ook weer splitvogels daarvan.

De gegeven percentages met betrekking tot de uitslagen veranderen dan bij de verdere kweek met deze jongen volledig, zo zelfs dat we met de berekening daarvan percentages krijgen die gelegen zijn tussen de 3 en 4 procent. In dit bestek een onbegonnen zaak omdat ik dan minimaal met samensmeltingen van 8 mangameten x 8 popgameten rekening moet houden en dat is in totaal 64.

U zult nu wel begrijpen waarom er bij zovele kwekers verwarring is ontstaan over de vererving. Zij komen er dus niet meer uit. Voeg daarbij nog de fantasienamen en de verwarring is compleet. Alleen een gerichte kweek (met kweekregister) met behulp van de inschakeling van prima (forse) wildvormvogels met een zo diep rood mogelijk masker, kan een keerpunt in deze doolhof brengen.

6. U vraagt mij of er in Nederland reeds kwekers met meer ondervinding en met meer ervaring inzake de betreffende mutaties zijn. Ik durf deze vraag niet met ja of nee te beantwoorden. Indien men de advertenties in „Onze Vogels“ ziet, waarin deze kleurslagen te koop worden aangeboden, dan zou men „ja“ zeggen. Het lijkt me dus het beste dat u de adressen in deze advertenties raadpleegt. In het verleden bezocht ik wel eens een kweker van de onderwerpelijke mutaties, die ook regelmatig in „Onze Vogels“ adverteerde. Het bleek mij dat deze geen enkele kennis van de vererving bezat en ook niet van de vederstructuur. Hij vond dit ook niet nodig want hij kweekte toch met alle bestaande kleurmutaties door elkaar en verkreeg daaruit natuurlijk ook allerlei kleurslagen die van de wildvorm afweken. Dit vond hij het voornaamste omdat hij deze vogels „goed verkocht“ en de kopers toch niet naar de afkomst vroegen.

Kijk, dit is nu een typische „broodkweker“ die medeverantwoordelijk is voor de „miskleuren“, de vererving omtrent de vererving — en de fantasiebenamingen.

Dat er weinig serieuze liefhebbers in Nederland zijn van deze mutaties blijkt wel uit het feit dat er tot nu toe zelden of nooit vogels worden ingezonden op de voornaamste tentoonstellingen. Vorig jaar troffen we voor het eerst onder de ongeveer 100

Vervolg op pag. 396

beplanting in en om de volière

geranium endessii

(Ooievaarsbek)

Een groot geslacht waarin verschillende winterharde borderplanten. De afbeelding laat u er één soort van zien. U moet deze geranium niet verwarren met de zogenaamde tuingeranium; de pelargoniums. Over het algemeen verlangen deze planten een zonnige standplaats en een goed doorlatende tuingrond. De meeste laten zich gemakkelijk door zaden vermeerderen. Uitzaaïen in het voorjaar in zaai-kistjes gevuld met een zandig grondmengsel. In de meeste gevallen kan men in het najaar de planten scheuren en ook op die manier vermeerderen. Ze worden 20 tot 60 cm hoog en bloeien van mei tot september.

Floravi

onze tuin

Deze keer een artikeltje over onze nationale trots de hyacint. Wie kent niet die prachtige velden met deze bloemen, in de bollenstreek, met een totale oppervlakte van 870 ha met daarop 180 miljoen bollen. Deze bollen blijven maar voor een klein deel in Nederland \pm 40 miljoen, de rest wordt geëxporteerd. De grote vraag naar deze bollen ligt hierin, dat ze gemakkelijk voor een vervroegde bloei gebruikt kunnen worden. Dit is niet altijd zo geweest. Voor 1900 werden de bollen het laatste teeltjaar naar Zuid-Frankrijk gebracht voor het warme klimaat. Na 1900 is er in Wageningen door prof. Blaauw in samenwerking met de bollenkweker Dames een methode ontwikkeld om in Nederland, dezelfde behandeling kunstmatig te geven, die anders in Frankrijk in de volle grond gebeurde. Dit was dan de z.g. schuurbehandeling. Deze behandeling werd toen meteen uitprobeerde op andere bolgewassen en met succes.

Men kan bij de hyacinten, en ook bij andere bolgewassen 2 fasen waarnemen:

1. De ontwikkeling van de jonge plant met de bloem in het hart van de bol, welke de **aanleg** wordt genoemd.
2. Het aanleggen van de organen (blad + wortels) wat men de **strekking** noemt.

De aanleg komt bij een hoge temperatuur tot stand en de strekking komt na een koude periode tot stand. Als we een jonge bol in het voorjaar opensnijden is er van de bloem en plant nog weinig te zien. Op het ogenblik dat de bol 's najaars in de

grond wordt geplant is in de bol de bloem en het blad aanwezig, dat wijst er dus op, dat dit in de zomer, dus bij hogere temperatuur gevormd is. Om een goede bloemontwikkeling te krijgen houden de bollenkwekers in de schuur $25,5^{\circ}\text{C}$ aan. In de herfst krijgt de bol z'n koude periode met veel vocht en dan krijgen ze een stevig wortelgestel. In het voorjaar is het wortelgestel voltooid, en is het afwachten op warmer weer, om de bol in bloei te brengen. Dan nu de hyacint voor glas of pot. Koop steeds 1e klas bollen die behandeld zijn om vroeg te bloeien. Zet de bollen op bij een temperatuur van $\pm 13^{\circ}\text{C}$ en goed in het donker. Bollen die te vroeg in het licht geplaatst worden, geven bloemtrossen die onder in de bol blijven. Mislukken van de kamerteelt heeft 2 hoofdoorzaken nl. te warm in het begin, en te vroeg in het licht. Om met Kerstmis bloeiende hyacinten te hebben, moet men \pm 25 november de bollen in de kamer brengen met neuzen van ± 4 à 5 cm. Deze bollen zijn in oktober al opgezet.

Het is verstandig om de overgang van koud naar warm geleidelijk te laten verlopen. Eerst op $\pm 18^{\circ}\text{C}$ daarna op 20°C en iets hoger en het succes is verzekerd. Ik heb met opzet geen soorten vermeld, want de behandelde bollen worden vaak allen verkocht op kleur. En de bollen voor de tuin kunt u ook het beste op kleur uitzoeken. Hiervoor zijn ook de kleinere bolmaten geschikt, die meestal lager in prijs zijn.

J. T. v. Hartskamp

De
sel

Onkruiden

wilde margriet

(*Chrysanthemum leucanthemum* L.)

Een overblijvende plant die men kan vinden langs wegen, dijken en in weilanden. Ongeveer half of eind mei verschijnen de witte bloemen die een

verkleinde weergave zijn van de overbekende tuinplant die we ook Margriet noemen.

Reeds als jonge plant is het onderscheid waar te nemen tussen beide soorten. De wilde margriet heeft bladeren die zeer uiteenlopend van vorm zijn. Ze zijn lichter van kleur dan de bladeren van de „tuinmargriet“ die meer glimmend-donkergroen zijn. De wilde margriet behoort bij de Chrysantenfamilie. De Latijnse naam *Chrysanthemum* maakt dit direct duidelijk. De soortnaam *leucanthemum* wijst op de witte bloemen.

Als de bloemen uitgebloeid en het hart van de bloem donker gekleurd is, moet het zaad geoogst worden. Ook kunt u enkele uitgebloeide bloemen in de volière verstrekken.

Niet alle vogels zullen er gebruik van maken, maar er zijn toch altijd wel vogels die er een dankbaar gebruik van maken en het zaad dolgraag naar binnen werken.

Een goede raad: Plant eens een wilde of een „tamme“ margriet in uw tuin. De bloemen strelen uw oog en de vogels hebben meteen ook weer eens wat anders te eten.

P. J. de Penning

onze ervaringen met afrikaanse soorten granaatastrilde

foto: H. Bielfeld

Een van de fraaiste in Afrika voorkomende prachtvinken is de Granaatastrilde. Het geslacht is, tengevolge van de mattere tinten van de bevedering van het popje, niet moeilijk te onderkennen. De

violetkleurige wangvlekken zijn bij het popje bovendien wat kleiner en tevens mist zij de zware kinkliek. Naast de nominaatvorm, *Uraeginthus granatinus granatinus*, welke voorkomt in Zuid-Afrika, zijn ook nog een tweetal ondersoorten bekend te weten: *U.g. siccatus* en *U.g. retusus*.

De krachtig roodbruine partijen die we bij de nominaatvorm zien, zijn bij de ondersoorten meer grauwbrown, de overige kleuren zijn wat fletser en de zwarte kinkvlek bij de mannetjes kleiner.

De broedtijd valt aan het einde van de regen- en in het begin van de droogteperiode. Hun nest bouwen ze van grashalmen, van binnen rijkelijk met kleine veertjes en dergelijke zachte materialen gestoffeerd. Het mannetje draagt de bouwmaterialen aan en samen ordenen ze dat. Het nest is kogelvormig en wordt in doornige struiken gebouwd op een hoogte variërend van 0.50 tot 1.50 m.

Tijdens de balts draagt het mannetje met uitgestrekte hals en iets opgezette nekveertjes zijn liedje voor. Daarin houdt hij meestal een grashalm in de snavel.

Ook buiten de balts laat de man zijn niet onwelluidend liedje horen. De pop zingt ook, maar haar melodietje is niet zo klankvol en ook korter.

Het legsel bestaat uit 3 tot 5 witte eitjes die gedurende 13 dagen worden bebroed. Ook terwijl er al eitjes zijn gelegd en tijdens dat er gebroed wordt, wordt aan het vervolmaken van het nestinterieur gewerkt. Steeds wanneer het mannetje het broedende popje aflost, gaat hij het nestje binnen met een veertje in de snavel. De zij-ingang van het nestje wordt vaak met een veertje afgesloten.

De nachten worden door het mannetje niet in het nest doorgebracht. Hij slaapt dan wel in de nabijheid, elders in de dichte struik.

Pas uit het ei gekomen jongen hebben slechts enkele grijsachtige donsveertjes op de zwarte huid. Wanneer ze de bekjes sperren, zijn enkele blauwe puntjes en een oranje-rode band op het verhemelte

De
sel

kleine helbauwe reflecterende papillen, zowel op boven- als ondersnavel.

Met behulp hiervan en mede ook door de draaiende en op en neer gaande bewegingen die de kleinen met hun kopjes maken, weten de oudervogels ondanks de duisternis in het nestje, hun voedsel op de goede plaats af te geven. Dat voedsel bestaat dan uit in hoofdzaak levend voer. Buiten de broedtijd nemen ze ook kleine zaden op.

Na ongeveer 2 à 3 weken vliegen de jongen uit en zijn in kleur min of meer gelijk aan die van volwassen popjes. Vier tot vijf weken na het uitvliegen begint de jeugdruï en die is na ongeveer 3 maanden voltooid.

Let bij aankoop van granaatastrilden er wel op dat ze met veel zorg worden geacclimatiseerd. Ze zijn, vooral in het begin, zeer gevoelig voor koude. De temperatuur mag in die eerste periode niet onder de 18 tot 20 graden Celsius komen. Hun voedsel moet bestaan uit een goed mengsel zaden voor kleine tropen, aangevuld met, liefst halfrijpe, onkruidzaden, wat ei- en universeelvoer zo mogelijk gemegd met levend voedsel zoals geknipte meelwormen, mierenlijtjes, muggelarven, bladluizen etc. Het best gedijen ze in een goed beschutte en rijkelijk beplante voliëre waarin ze vrij spoedig tot nestbouw en broeden overgaan. Let er tevens op dat ze, buiten de broedtijd, vooral in koudere perioden van het jaar, de nachten in een zonnig verwarmd binnenverblijf doorbrengen. Houdt u ook maar één paartje per verblijf. Meerdere paartjes in één ruimte gehouden, hebben zeker tot gevolg dat er onderling hevig gevochten wordt en het is dan niet onwaarschijnlijk dat er slechts één paartje overblijft. Vandaar ook dat het raadzaam is om eventuele jongen, zodra ze goed zelfstandig zijn, apart te zetten.

Erg veel wordt er (nog) niet met deze soort gekweekt. Het is ook niet zó gemakkelijk. Men dient daarbij ook terdege rekening te houden dat granaatastrilden hun jongen slechts gedurende de eerste 5 tot 6 dagen in het nest warm houden. Dit in tegenstelling tot de meeste andere prachtvinken die dat 10 tot 12 dagen doen, zodat hún jongen dan al nagenoeg geheel in de veren zitten en daardoor wel tegen enige afkoeling kunnen. Veelal zijn mislukte aflopen te wijten aan te sterke afkoeling van de jongen. Juist om die reden, zo blijkt uit de literatuur, zijn er liefhebbers toe overgegaan om de eitjes van de granaatastrilden onder te leggen bij blauwfazantjes. Deze laatsten brachten de jongen beter groot dan de granaatastrilden zelf. Ook zijn er diverse malen Japanse meeuwjes als pleegouders ingeschakeld. De resultaten hiervan waren slechts pover.

De ervaringen welke G. E. Hoogerheide, Schumanstede 14-15 te Goes heeft opgedaan, zijn in zoverre bijzonder doordat inschakeling van Japanse meeuwjes wel succes heeft opgeleverd. Ook in de voedingswijze, met name waar het gaat om het verstrekken van levend voedsel, menen we uit zijn verhaal op te maken dat dit niet als hoofdzaak werd gezien. Uitzonderingen zullen de regel blijven bevestigen.

Hier volgt dan zijn verhaal:

390

zou ik graag een steentje bij willen dragen door het beschrijven van mijn ervaringen met wel een van de mooiste van de Afrikaanse soorten nl. de GRANAATASTRILDE.

Deze, uit zuidelijk Afrika afkomstige vogel, wordt hier te lande vrij regelmatig ingevoerd en komt dan via de importeurs bij de verschillende liefhebbers, die het toch ook wel eens met dit prachtige vogeltje willen proberen, terecht. Bij mij is het echter iets anders gegaan.

Omdat ik erg veel over dit vogeltje had gelezen en ze bovendien een keer op de vogelmarkt in Antwerpen had gezien, was ik al enkele jaren op zoek naar een koppeltje. Op die vogelmarkt had ik ze ook kunnen kopen, maar dat drufde ik toch niet aan. Toen ik echter in juli 1975 een bezoek bracht aan een importeur in Noord-Brabant was een van mijn eerste vragen of hij granaatastrildes had zitten. Hij vertelde me dat hij ze op dat moment niet had, maar er zou de volgende dag een zending uit Afrika binnenkomen. Daar zouden zo goed als zeker ook granaatastrildes bij zijn. Dus ben ik de volgende dag weer teruggedaan. Het bleek niet voor niets te zijn, want er zat een kooi vol met granaatastrildes. Het was verbluffend om te zien hoe goed deze vogeltjes nog in conditie waren na de lange reis die ze achter de rug hadden. Ik heb toen twee koppeltjes gekocht.

Thuisgekomen heb ik ze met z'n vieren in een broedkooi geplaatst van 1.40 x 0.35 x 0.35 m, waarin ze twee maanden hebben doorgebracht. Hun menu bestond uit een normaal tropisch zaad, aangevuld met een goed soort eivoer en af en toe een meelworm. Na die twee maanden heb ik de poppen van de mannen gescheiden en het menu iets veranderd. De meelwormen heb ik laten vervallen maar daarentegen wel iets meer eivoer verstrekt. Op dit menu bleven de vogels in prima conditie.

In april 1976 heb ik ze toen koppelgewijs in broedkooien geplaatst, waarin ik een gesloten nestkastje had opgehangen. Hierin had ik zelf een nestje gemaakt van hooi en uitgeplozen touw. De vogels maakten de eerste dagen nog wel een beetje ruzie, maar een koppel was al vlug aan elkaar gewend en ze verdwenen dan ook een week later samen in het nestkastje. In het begin was dat nog wel alleen om er de nacht in door te brengen maar na regelmatige nestcontrole van mijn kant bemerkte ik op 24 mei 1976 dat er drie eitjes in een kommetje achter in het nestkastje lagen. Dit legsel werd nog met twee eitjes uitgebreid, die in een kommetje net onder het invlieggat werden gelegd. Op deze twee eitjes ging de man stevig zitten broeden terwijl het popje op de andere drie broedde.

Wanneer het popje het nest verliet om te gaan eten, kroop het mannetje op de drie eitjes. Kwam het popje terug dan ging het mannetje eten. Als hij hiermee klaar was, ging hij weer op z'n twee eitjes zitten.

Een keer heb ik de twee eitjes van het mannetje bij de drie van het popje gelegd maar toen ik 's avonds het nest weer controleerde, zag ik de twee eitjes (die ik gemerkt had) weer netjes onder

Vervolg op pag. 407

De
sel

alles wat fladdert
vliegt, tjilpt en zingt
is in de wolken
met Bogena.

Bogena heeft naam gemaakt
als all round vogelverzorger.

Wie van z'n vogels houdt gunt
ze het beste.

Voedings-, verzorgings- en
geneesmiddelen van
Bogena, dus.

 bogena

Bogena B.V., Sluisweg 2, Waalwijk (N.B.),
Tel.: 04160 - 36992.

geel- en blauwvoorhoofd-amazones

tekst: I. W. Monné
foto's: H. Müller

GEELVOORHOOFDAMAZONE

Amazone ochrocephala panamensis.

Herkomst: Panama en Noord-Colombia.

Grootte: ongeveer 32 cm.

Aan het eind van het stukje over een moeilijke start bij het kweken van papegaaien in het juni-nummer 1976, schreef ik dat in tegenstelling tot mijn contacten met enkele handelaren mijn ervaringen met particulieren veel beter zijn geweest.

Eén papegaai heb ik zelfs kadoo gekregen. De eigenaar wilde die vogel al lang kwijt. Hij zat in of op zijn kooi, praatte wat en was heel erg dol op de vrouw des huizes. In het begin was dat natuurlijk prachtig en vooral als er bezoek was, vormde de vogel een plezierig middelpunt. Helaas is een papegaai geen muziekdoos die je kunt afzetten. Zijn aanhankelijkheid werd op den duur vervelend. Er kwam nog bij dat de vogel het vrouwtje steeds wilde voeren en dat was niet bepaald erg smakelijk. Het ergste was echter dat lorre jaloers was. Hij zag in de heer des huizes een rivaal en hij handelde daar naar. De arme man heeft meermalen ras de benen moeten nemen omdat die lieve lorre hem wilde bijten waar hij maar kon. Ondanks al deze ongemakken werd de vogel niet aan een handelaar verkocht uit angst dat hij van hand tot hand zou gaan. Mijn hobby bood uitkomst.

Nog een soortgelijke ervaring had een stadgenoot van mij. Die had een heel jonge geelvoorhoofd-amazone aangeschaft en hij kon daar letterlijk alles mee doen. Die vogel had in de loop van een paar jaar zelfs enkele complete zinnen leren spreken. Helaas, in tegenstelling tot het eerste voorbeeld, moest hier de vrouw des huizes het ontgelden. Als

dagmorgen kreeg Coco, toen zij de kooi afstofte, een vinger van haar te pakken. Een uur later had ik de vogel voor een redelijke prijs gekocht. Ik heb hem toen horen zeggen wat waarschijnlijk „zijn vrouwtje” het laatst tegen hem heeft gezegd en dat was niet mis.

Zo heeft elke vogel die ik van particulieren heb overgenomen een eigen verhaal. Wat ik het fijne vind is dat particulieren zich kunnen permitteren om echt dierenliefhebber te zijn. Zij praten in de meeste gevallen ook eerlijk over de gebreken van hun papegaai en maken geen smoesjes om een flinke prijs voor de vogel te krijgen. Voor mij maakt het trouwens niets uit of de vogel agressief, vals of een schreeuwerd is. Zelfs als ze ziek zijn weet ik daar, met behulp van een dierenarts, wel raad mee. Met mijn eerste ervaring in Weesp, waarover ik in het eerste stukje schreef, werden deze dieren voor gezond gekocht en juist daarom zijn ze doodgegaan. Eerlijkheidshalve moet ik er wel bij zeggen dat wanneer ik geweten had dat de vogels zo ziek waren ik ze niet gekocht zou hebben.

Mijn ervaring met de handel is niet uniek en ook nu, twee jaar later, is er niets veranderd. De belangstelling voor papegaaien is erg groot en op een kille manier wordt er vaak misbruik van gemaakt. Eigenlijk zou er in periodieken als bijvoorbeeld „Onze Vogels” dubieuze leveranciers met name genoemd moeten worden zoals Koning Klant doet. Maar, laat ik verder gaan met de ervaringen met mijn vogels. Steeds wanneer ik een papegaai aanschaf breng ik deze onder in een ruime vlucht waarin ook andere soortgenoten zijn gehuisvest. Door regelmatige observatie tracht ik dan vast te stellen wie zich bij wie voegt. Meestal bemerk ik dat het eerst aan het feit dat twee vogels zich een bepaald gebiedje in de volière hebben toegedacht. Andere vogels worden dan daaruit geweerd. Zo stelde ik een koppel geelvoorhoofdamazonen samen, waarvan ik er van een al wist dat het een pop was, en zette ze in het binnenverblijf van een aparte vlucht. Ondanks dat de toegang tot de buitenvlucht open bleef, verbleven ze dag en nacht in dat binnenverblijf. Pas na 7 dagen kwam de pop eens buiten kijken. Direct naast de vlucht waarin deze geelvoorhoofdamazonen woonden, was een vlucht waarin ik een paar blauwvoorhoofdamazonen had ondergebracht. Dit paar had ik op dezelfde wijze gekoppeld, dus door natuurlijke selectie in de gemeenschappelijke volière, als de geelvoorhoofdamazonen.

Zodra de pop geelvoorhoofdamazone buiten in de vlucht op stok zat, liet de man blauwvoorhoofdamazone zijn partner in de steek en heeft hij de gansedag tegenover de geelvoorhoofd aan het gaas gehangen, al maar kunsten makend om aandacht te trekken. Zijn eigenlijke vrouwtje bestond niet meer voor hem. Ik wist niet wat ik moest doen. Uiteindelijk heb ik door openmaken van het tussenschot de man blauwvoorhoofd gelegenheid gegeven naar de pop geelvoorhoofd te gaan. Het klikte direct tussen die twee en eigenlijk was het best leuk om allemaal aan te zien. Nu ben ik niet zo gesteld op bastaardvogels maar ik troostte mezelf met de gedachte dat ze het zo goed met elkaar konden vinden.

Toen ik al aan kweken en ringen bestellen begon te denken was het ineens over. Niemand keek meer iemand aan en na drie weken was het koppel blauwvoorhoofdamazonen elkaar weer trouw. De geelvoorhoofdamazonen waren erg koel ten opzichte van elkaar en ieder leidde zo een eigen leventje. Dit vond ik erg vreemd, temeer omdat het aanvankelijk toch zo'n goed koppel leek. Om voor me zelf eens uit te maken of dergelijke vogels gemakkelijker en beter binnen of buiten zouden kweken, bouwde ik in mijn schuur een vluchtje van 3 m lang, 0,75 m breed en 1,75 m hoog. Hierin bracht ik vervolgens de geelvoorhoofdamazonen onder. Het heeft weken geduurd eer de lieve vrede was getekend. De toenadering begon met het samen gaan eten. Tegen een vaste wand van de vlucht monteerde ik een ruime broedkast. In de wand van de vlucht en in de achterwand van de broedkast maakte ik een gat. Beide gaten kwamen over elkaar en op die manier kon ik, zonder in de vlucht te komen, toch de broedkast van binnen inspecteren. Het invlieggat van de broedkast maakte ik niet te groot en liet

BLAUWVOORHOOFDAMAZONE

Amazone aestiva aestiva

Herkomst: Brazilië, kustprovincies.

Recife tot Porto Alegre

Grootte: ongeveer 37 cm.

verruiming daarvan aan de vogels zelf over. De man ging tot bewerking van die broedkast over en knaagde er hele stukken af. Hij was de enige die regelmatig daarin ging.

De blauwvoorhoofdamazonen verbleven nog steeds in de buitenvlucht. Half oktober zat een van die twee regelmatig in het blok en zelfs met hun lieve-

lingsgerecht, een klein stukje kaas, kon ik de vogel er niet uitlokken. De andere vogel hing regelmatig aan de buitenkant van dat blok en af en toe wipte ze ook eens binnen. Enkele dagen later bemerkte ik dat er in de onderlaag in de broedkast een diepe kuil was gemaakt en een van de twee vogels bleef als een kip daarop zitten. Helaas vervloog mijn hoop op jongen, want alles ging zonder meer over.

Inmiddels was het al wat kouder geworden en verstrekte ik mijn vogels een zogenaamd winterzaadmengsel waarover Jos van Himbergen in zijn boekje schrijft. Alles werd keurig door de vogels opgenomen. De temperatuur in de schuur heb ik gedurende de koudste winterperiode steeds iets boven het vriespunt gehouden. De vogels welke echter in de vluchten buiten waren, vertikten het om het nachtverblijf in te gaan. Wat ik ook aanwendde, steeds waren ze binnen enkele minuten weer in de buitenvlucht. Soms vroom het 12 graden maar ze trokken zich er niets van aan. Ook sneeuw, regen en hagel deerde ze schijnbaar niets. Zoals gezegd verstrekte ik ze gedurende die periode een wintermengeling. Daarbij gaf ik ze ook krachtvoer maar dat werd niet aangeroerd. Een keer in de week een snee oud brood met pindakaas ging nog, maar als ik het in zo'n week een tweede keer gaf, moesten ze er niets van hebben. Wel namen ze regelmatig kleine stukjes kaas en wat rauw gehakt. Ook appel en sinaasappel ging er goed in. Eén maal in de drie weken verrijkte ik het zaadmenu met een scheut levertraan en deed ik er wat druivensuiker, zeewier, gistocal en andere mineralen bij. Door het levertraan bleven de andere stoffen aan het zaad, dat uiterlijk niets veranderde, plakken en namen de vogels alles op. Door het pellen kregen ze alles binnen; zo simpel lijkt dat. Wat ik u nu vertel is vanzelfsprekend niet zo maar tot stand gekomen. De ervaringen hebben mij dat geleerd te doen en ook de lezingen van Hans de Bruin hebben veel tot deze wijze van voeding bijgedragen.

De tijd verstreek en op 15 april 1977 zag ik in de broedkast van de geelvoorhoofdamazonen het eerste ei liggen. Om de 2 à 3 dagen werd een ei gelegd. Het totale legsel kwam uit op 3. Wanneer de pop precies is gaan broeden weet ik niet. Ook heb ik tevoren geen paringen waargenomen en bovendien ook niet gezien dat de vogels elkaar voerden. Enkele dagen nadat de pop haar derde ei had gelegd, zag ik dat de man haar regelmatig voedsel bracht. Hij werd ook agressiever en ik was genoodzaakt om wanneer ik de vogels van vers voedsel ging voorzien dikke leren handschoenen aan te trekken om eveneuele verwondingen te voorkomen. In de literatuur las ik dat deze vogels ongeveer 24 dagen broeden. Dit bleek niet geheel uit te komen. Op 16 mei zag ik dat er in het broedblok een lege eierdop lag. Het drong eigenlijk maar nauwelijks tot mij door. Later op de dag constateerde mijn vrouw dat er inderdaad een jong in het nest lag. Drie dagen later is het tweede jong geboren, het derde ei is niet uitgekomen. Eindelijk was ik er dus helemaal zeker van dat de twee geelvoorhoofdamazonen inderdaad een koppel was. Gezien er geen uiterlijk waarneembaar verschil is tussen man

Vervolg op pag. 395

Uw vogels hebben aan Sluis Ei-Krachtvoer meer dan genoeg.

De moderne voedingsleer toont aan dat de overgang op speciale produkten - zoals opfokvoer - tijdelijk konditie-verlies bij uw vogels veroorzaakt.

Juist aan het begin van de kweekperiode waarin veel van uw vogels wordt gevraagd (nest maken, eieren leggen, broeden enz.) mag dat niet voorkomen. Een optimale kweekconditie van uw vogels betekent meer eieren en meer jongen van betere kwaliteit.

Objektief is vastgesteld dat kweekresultaten aanzienlijk verbeteren als het hele jaar door Sluis Ei-Krachtvoer wordt gebruikt.

Sluis Ei-Krachtvoer is weliswaar wat duurder dan andere

produkten. Maar daar staat heel wat tegenover.

Sluis Ei-Krachtvoer is:

1. altijd konstant van samenstelling,
2. altijd vers door de nieuwe verpakking,
3. zeer licht verteerbaar,
4. verkrijgbaar in verpakking van o.a. 1kg,
5. verrijkt met groente,
6. compleet kracht- en opfokvoer.

Neem de proef eens en let op de resultaten.

Sluis

Sluis vervangt de natuur.

pietpraat over oranje-roodbruinschimmel

door J. Kuiper

De standaard zegt over de oranje-roodbruinschimmel het volgende: Maximale bruinconcentratie op de rug, moet ook in de flanken en borst zo ver mogelijk doorlopen. Zo weinig mogelijk streperigheid, streping en tussenliggend bruin moeten als het ware onmerkbaar in elkaar overgaan. Zwarte markante bestreping is fout, evenals te weinig bruin in flanken en borst. Ook lichte vleugel en staartpennen zijn fout. Een goede oranje-roodfactor en een lichte schimmelfactor goed over het gehele lichaam verdeeld, waarbij de borst een weinig meer intensief mag zijn. Lichte flanken alsmede een witte broek zijn niet goed te keuren, lichte flanken zwaarder aan te rekenen. Tot zover de standaard, de samenstellers hebben zichzelf overtroffen, een beknopte omschrijving is ondoenlijk. Denk echter niet dat de omschrijving van de oranje-roodbruinschimmel zo kort is omdat het gaat over een eenvoudige kleurslag, dat is geenszins het geval. Er bestaan namelijk helemaal geen eenvoudige kleurslagen, de oranje-roodbruinschimmel is geen uitzondering op de regel. Het totale eisenpakket valt in drie onderdelen uiteen nl.:

1. het bruinbezit
2. de roodfactor
3. de schimmelverdeling

Op alle drie de punten worden door de heren keurmeesters regelmatig en terecht aanmerkingen gemaakt bij de keuring, slechts als alle drie componenten zonder meer goed te noemen zijn zal de betrokken vogel een hoog puntentotaal behalen. Zo zal de vogel waarvan het bruinbezit en de roodfactor goed zijn, maar de schimmelverdeling niet, onmogelijk een topper genoemd kunnen en mogen worden. Als de roodfactor en de schimmelverdeling goed zijn en de pigmentuiting is onvoldoende gebeurt precies hetzelfde, dat is ook het geval als bruinbezit en schimmelverdeling goed zijn en de roodfactor matig blijkt. Het is logisch dat het puntentotaal nog lager wordt als op twee van de drie punten aanmerkingen gemaakt kunnen worden. Op zich redenen genoeg om de drie eisen eens afzonderlijk te bekijken. Het bruinbezit van de oranje-roodbruinschimmel is uit twee bruinpigmenten samengesteld, bruineumelanine en phaomelanine. De bruineumelanine bevindt zich in de streepjes, de phaomelanine vult de ruimte tussen die streepjes. Als het totale bruinbezit maximaal is ontstaat een volbruine kleur in de rug, maar ook in borst en flanken is dan bruin aanwezig. Bij een werkelijk goede oranje-roodbruinschimmel is in de rug nog maar nauwelijks te zien dat het daar aanwezige pigment uit twee verschillende eenheden opgebouwd is. Zo'n maximaal bruinbezit heeft gevolgen voor de bijkleur, het is nu eenmaal niet mogelijk om van twee walletjes tegelijk te eten, ook niet bij deze kleurslag. Hoe zou de bijkleur zich moeten uiten op een plaats die vol pigment zit, dat kan gewoon niet. Ergo, hoe sterker het bruinbezit is hoe minder bijkleur waarneembaar wordt. De oranje-rode

kleur is bij toppers waar te nemen in borst en flanken én in de grote pennen van vleugels en staart. Op de kop is een mengeling van bruin en oranje-rood waar te nemen. U heeft zich natuurlijk wel gerealiseerd dat maximaal bruin geëist wordt, hetgeen automatisch inhoudt dat vogels in deze kleurslag nooit te bruin kunnen zijn. Het is zelfs de vraag wanneer het bruinbezit werkelijk maximaal is. Het is bekend dat poppen vrijwel altijd bruinbezit laten zien, ook bij de kleurslagen waar dat volkomen ongewenst is. Bij de kleurslag die onderwerp van bespreking is is dat natuurlijk een pluspunt, werkelijk goed bruinbezit wordt dan ook veel sneller bij de poppen uit deze serie aangetroffen dan bij de mannen. Voeg daarbij het feit dat poppen op de rug meer vloeien dan mannen, mannen zijn vaak te herkennen aan de zichtbare streping, dan zal het OQ duidelijk zijn dat u met de poppen uit deze kleurslag betere kansen heeft dan met de mannen. Dat is onverkort van toepassing op de schimmelverdeling, mannen hebben slechts zelden een egale verdeling van de schimmel. Vaak is bij de man de borst en de kop wat te insentief, dat doet aan de evenredige schimmel natuurlijk afbreuk. Pas er voor op dat uw vogels niet te zwaar schimmel worden door steeds schimmelvogels aan elkaar te paren, om dat te vermijden is het verstandig om gebruik te maken van vogels die half-intensief ofwel matig-schimmel zijn. Geen ideale tentoonstellingsvogels, in de kweek echter onmisbaar. Aan het bruinbezit van de te gebruiken kweekvogels moeten uiterst kritische eisen worden gesteld ten aanzien van dat bruinbezit, gebruik als het even kan alleen vogels die in dat opzicht de toets der kritiek glansrijk kunnen doorstaan. Mijd de blauwfactor als ware het een besmettelijke ziekte, de blauwfactor is totaal ongewenst bij vogels uit de bruinserie, en niet voor niets. Eén der effecten van de blauwfactor is het optreden van een verzwarting van pigment, het is logisch dat zoiets rampzalig is voor de pigmentuiting van de oranje-roodbruinschimmel. In de volgende prietpraat zal ik met u de ivoortinten behandelen, TOT DAN!

Vervolg van pag. 393

en pop en ook de gedragingen van beide vogels, zoals balts en paring, door mij niet zijn waargenomen, moesten bevruchte eieren de zekerheid geven.

Zodra de jongen waren geboren, heb ik aan de oudervogels dagelijks en buiten de gebruikelijke voeding, liga gemengd met ei gegeven. De opfokging uitstekend, de jongen groeiden goed. Toen ze 12 dagen oud waren heb ik ze met 10 mm ringen geringd. Dit ringen verliep zonder moeilijkheden, alhoewel ik niet veel later had moeten zijn.

De jongen blijven lange tijd in het nest en wanneer ze, op een leeftijd van ruim 2 maanden, uitvliegen gelijken ze erg veel op de oudervogels. Weer een maand later kunnen ze als zelfstandig worden beschouwd.

Door alle spanning die het broedproces van de geelvoorhoofdamazonen opleverde waren we eigenlijk de blauwvoorhoofdamazonen wat vergeten. We hadden ze wel elkaar zien voeren. Bij nestcontrole

Vervolg op pag. 404

grondkoekoeken

Meindert de Jong

De grondkoekoeken vormen een onderfamilie van de koekoeken — Cuculidae. De meeste van hen komen voor in Amerika. Toch zijn er twee, die domicilie hebben in Zuidoost-Azië en daarover wil ik het dit keer met u hebben. Beide behoren tot het geslacht **Carpococcyx** en volgens „A checklist of the birds of the world” zijn er slechts twee soorten, namelijk **Carpococcyx radiceus**, die in een paar ondersoorten voorkomt op Borneo en Sumatra en **Carpococcyx renauldi**, die als woongebied Indo-

Vervolg van pag. 387

agaporniden op de Bondskampioen te Rotterdam 3 mutaties van de Roseicolli aan, te weten 1 Lutino, 1 zeegroene en 1 overwegend gele, die toch bont was. Dit waren zeer behoorlijke vogels en behaalden dan ook hoge punten. Zij waren ingezonden door de schrijver van het betreffende artikel „Kleurmutaties bij de Roseicolli”, de heer B. v. d. Kamer te Alkmaar. Kennelijk dus een kweker met serieuze bedoelingen die zijn mutanten aan een keuring durft te laten onderwerpen en in het openbaar ten toon te stellen. Gezien het resultaat van de keuringsuitslag heb ik wel de idee dat hij daar geen spijt van behoeft te hebben. Het is nu te hopen en ook te verwachten, dat in de toekomst meer kwekers zijn voorbeeld zullen volgen.

Dat er overigens weinig of geen belangstelling bestaat omtrent de vererving en kweekwijze van de mutaties blijkt wel uit het feit, dat u tot op heden de enige bent die gereageerd heeft op het betref-

sende artikel en de daarop gevolgde reactie van de technische commissie. U gelooft toch zeker ook niet dat de andere kwekers het allemaal wél weten?

7. Vragenderwijs stelt u in uw schrijven of we niet aardig op weg zijn naar een kleurvariatie bij de Roseicolli, zoals bij de grasparkiet. Ja, dat is wel bijna zeker, te meer daar de vederstructuur van de wildvorm (groen) gelijk is aan die van de wildvorm grasparkiet. Alleen zal het niet zo vlot gaan omdat de productiviteit van de Roseicolli nu eenmaal aanmerkelijk minder is dan die van de grasparkiet.

8. U heeft mij gevraagd om een gestaafde uitleg met betrekking tot de vererving. Ik hoop dat u aan de hand van de behandelingen in punt 2.a. tot en met 2.e., alsmede punt 5 daaromtrent een globaal inzicht heeft gekregen. Vanzelfsprekend kan ik niet op alle facetten nader ingaan, dat zou een heel boekwerk opleveren.

Twijfel

Wilhelm Meise, die in Grzimeks „Het leven der dieren” het hoofdstuk koekoeksvogels voor zijn rekening heeft genomen, is er niet zeker van of er één dan wel twee soorten zijn. Hij schrijft letterlijk: „Grondkoekoeken (*Carpococcyx*), enige geslacht van de onderfamilie dat in de Oude Wereld voorkomt; één soort (of 2?): Maleise grondkoekoek (***Carpococcyx radiceus***); totale lengte 60 cm; Sumatra en Borneo; kleinere vorm in Indochina, meestal als een aparte soort beschouwd. Loopt en springt bij de vlucht. Ei (47 x 35 mm, 232 gram) grootste van alle bekende koekoekseieren.” Persoonlijk houd ik het op twee soorten, al zou het alleen maar zijn om de verschillende snavelkleur, maar wie ben ik...?

fende artikel en de daarop gevolgde reactie van de technische commissie. U gelooft toch zeker ook niet dat de andere kwekers het allemaal wél weten?

7. Vragenderwijs stelt u in uw schrijven of we niet aardig op weg zijn naar een kleurvariatie bij de Roseicolli, zoals bij de grasparkiet. Ja, dat is wel bijna zeker, te meer daar de vederstructuur van de wildvorm (groen) gelijk is aan die van de wildvorm grasparkiet. Alleen zal het niet zo vlot gaan omdat de productiviteit van de Roseicolli nu eenmaal aanmerkelijk minder is dan die van de grasparkiet.

8. U heeft mij gevraagd om een gestaafde uitleg met betrekking tot de vererving. Ik hoop dat u aan de hand van de behandelingen in punt 2.a. tot en met 2.e., alsmede punt 5 daaromtrent een globaal inzicht heeft gekregen. Vanzelfsprekend kan ik niet op alle facetten nader ingaan, dat zou een heel boekwerk opleveren.

D. A. Duivis

amerikaanse sijzen en sijsachtigen

In het maartnummer van „Onze Vogels” werd een artikel van mij over kruisingen met de zwarte sijs opgenomen.

In dit artikel gaf ik zijdelings ook nog enige kruisingsmogelijkheden met andere spinus en carduelissoorten aan.

Naar aanleiding van dit artikel bereikten me vele vragen over kruisingsmogelijkheden, maar toch ook veel vragen over de mogelijkheden deze vogels langdurig in leven en conditie te houden. Vooral deze laatste reacties hebben mij enigszins doen schrikken en ik heb besloten een artikel te wijden aan de verzorging van deze vogels.

Nog even iets rechtzetten uit mijn vorige artikel: „In mijn artikel over kruisingen spreek ik van f 1500,— - f 2000,—, maar dit is als gevolg van een communicatiestoornis fout gelopen en had moeten zijn Bfrs 1500,— - Bfrs 2000,— (Dus f 125,— - f 150,— per stuk).

Hetgeen ik in het nu volgende artikel over Amerikaanse sijzen schrijf, kan ook grotendeels van toepassing verklaard worden voor vele Afrikaanse vinken en sijzen.

De Amerikaanse sijzen en sijsachtigen behoren in grote lijnen tot de families „spinus” en „carduelis”. In diverse vogelboeken zullen tientallen voorbeelden gevonden kunnen worden. Deze soorten bewonen in Noord-, Midden- en Zuid-Amerika gebieden, die naar onze maatstaven te beschrijven zijn als landschapsparken. Dus gevarieerde bebouwing, open terreinen, veel struiken en een gedifferentieerde beplanting.

De Zuid-Amerikaanse soorten hebben vaak een biotoop, die te vergelijken is met ons midden-Europees steppenklimaat. De Zuid-Amerikaanse vogels kennen twee klimaatswisselingen nl. de droge tijd en de regentijd. Voor de Zuid- en Midden-Amerikaanse soorten is deze wetenschap van groot belang, daar deze tijden het levensritme van de vogels bepalen.

De Noord-Amerikaanse soorten hebben een biotoop met een meer Noord-Europees gematigd steppen-klimaat in de zomer en deze vogels maken dan ook na de broed een trektijd naar minder koude streken, zoals de Golf van Mexico.

In grote lijnen kan men zeggen dat de rui van de Zuid- en Midden-Amerikaanse soorten begint voor de grote regentijd en voor de Noord-Amerikaanse soorten zal deze vallen direct na de kweek. Het kweekseizoen voor de zuidelijke vogels ligt net na de regentijd en voor de noordelijke in het voorjaar. De regentijd in Zuid-Amerika valt ongeveer omstreeks september-oktober.

Ten aanzien van de zwarte sijs zij opgemerkt, dat deze vogel een zeer klein verspreidingsgebied kent, waarvan de biotoop naast de genoemde boomgroei en het struikgewas, een opvallende gelijkenis vertoont met de Europese gebieden met berkebomen en elzestruiken. Het verspreidingsgebied omvat \pm 10000 km² in het grensgebied van Equador, Peru en Brazilië met in het zuiden uitlopers naar Bolivia. De bij ons ingevoerde vogels zullen veelal uit Bolivia komen, die via Argentinië worden uitgevoerd.

In het beschreven gebied varieert de hoogte tussen

1200-1500 meter. Het verspreidingsgebied van de zwarte sijs is erg afgelegen, het gebied is in zijn geheel erg ontoegankelijk. De zwarte sijs is een zeer goede zanger, die zijn lied ijverig voordraagt. De soort is beschermd in sommige landen. Dit alles maakt het, dat deze sijs slechts een betrekkelijk zeldzame verschijning is en daarom duur in aanschaf zal blijven. Vaak worden alleen mannetjes (om de goede zang) afgevangen en zodoende komt het voor dat er in verhouding meer mannen dan poppen worden aangeboden.

De verzorging

De verzorging van de zwarte sijs (en de andere Amerikaanse en Afrikaanse soorten) is een ander en meer ingrijpend probleem in het houden van tropische vogelsoorten.

Pas-gevangen en -geïmporteerde Zuid-Amerikaanse en Midden-Amerikaanse sijzen en sijsachtigen zijn zwak en teer en moeten met uiterste zorgvuldigheid worden behandeld.

Vele van deze vogels blijken te lijden aan A- en B-vitaminosis (chronisch gebrek aan vitamine A en B). Tevens lijden praktisch alle geïmporteerde sijzen en sijsachtigen aan darm-, lever- en ademhalingsstoornissen.

Vitaminagebrek

Vitaminegebrek komt voort uit het overschakelen van natuurlijke voeding naar gierst, millet en negerzaad. Het basisvoedsel van deze vogels bestaat uit overwegend gras- en oliehoudende zaden. Tevens hebben deze vogels behoefte aan een ruime aanvulling dierlijk eiwit in de vorm van insecten etc.

Darm- en leverinfecties

Ook de darm- en leverinfecties kunnen op rekening van deze eenzijdige voeding geschreven worden. Tevens hebben parasieten vrij spel in de verzendkooien, waar deze in de eerste plaats een betere conditie aantreffen om zich te ontwikkelen en in de tweede plaats een grote concentratie vogels aanwezig is.

Zuidamerikaanse magelhaansijs.

Ademhalingsstoornissen

Bij de ademhalingsstoornissen ligt het vaak aan de slechte huisvesting in de verzendkooien en tijdens het transport. De vliegtuigen zijn bij het verladen erg tochtig en de loodsen zijn nu ook geen plaatsen, die uitblinken om hun tochtvrije verblijfsruimte. Vaak worden in hetzelfde transport papegaai- of papegaai-achtigen vervoerd, waardoor een ornitosebesmetting niet uitgesloten geacht moet worden.

De meeste sijzen (en echt niet alleen de zwarte sijs) sterven omstreeks de tiende tot de twintigste dag na aankomst in Europa en door de grote vraag

naar dit soort vogels dus meestal een week na aankoop bij de liefhebber in de kooi of volière. Komt de vogel echter door deze eerste kritieke fase, dan treedt de tweede kritieke fase in met zijn eerste ruiperiode in de kooi of volière van de liefhebber waar hij gehuisvest is. Komt de vogel deze twee fases goed door dan zullen over het algemeen de problemen wel achter de rug zijn, mits voor een goede voeding en verzorging zorggedragen wordt. Uit de vele vragen, die mij bereikten blijkt, dat velen met het probleem eerste en tweede fase worstelen. Vrij vertaald zou men dan ook kunnen stellen, dat velen nu vragen: „Hoe brengt men dit soort vogels door de eerste fase?”

Ik paste hierbij de volgende handwijze toe:

1. De nieuw aangekochte vogels werden altijd in een ziekenkooi geplaatst. De kooi moet overdag verwarmd zijn tot 24 à 26 graden Celsius, 's nachts mag de temperatuur iets zakken, maar het is niet raadzaam deze onder de 20 graden Celsius te laten komen.
De afmetingen van de kooi moeten ongeveer zijn: 80 lang x 40 hoog en 40 diep (dit alles in cm.)
2. Als drinkwater kregen de vogels een nektardrank, waarin werd opgelost per 30 cl vloeistof:
2 theelepels Profitar (handelsnaam van een eiwitproduct uitgebracht door N.V. Nutricia).
1 vitamine-A tablet.
2 vitamine-B tabletten (compleet complex).
Deze tabletten zijn berekend naar de in Nederland gebruikelijke standaardmaat en vrij in de handel verkrijgbaar. De tabletten eerst verpulveren, daarna met water tot brij verwerken en dit papje oplossen in het water.
1 capsule tetracycline (250 milligram) voor darm- en leverinfecties.
1 capsule vibramycine (250 milligram) voor de luchtwegaandoeningen.
3. Het zaadmengsel werd als volgt samengesteld:
1 deel tropenzaad
1 deel onkruidzaad
1 deel wildzangzaad
1 deel negerzaad
1 deel lijnzaad
1 deel hennepzaad (grof gemalen)

Daarnaast moet dagelijks verstrekt worden: distelzaad en paardebloemzaad nog in de zaaddozen.

Het zaadmengsel kregen de vogels bij mij gedurende hun hele leven, de oplossing van tetra- en vibramycine in het drinkwater slechts gedurende 10 dagen. Na veertien dagen à drie weken wordt gestopt met extra eiwitversterking en vitamine-A-toediening.

Van het zaadmengsel, dat ik altijd zelf mengde, betrok ik het onkruidzaad altijd van een drietal leveranciers, waarvan ik wist dat zij een eigen mengsel voerden. De drie mengsels werden dan samengevoegd tot één mengsel, waarvan dan weer één deel getrokken werd voor de samenstelling van het zaadmengsel voor deze sijzen.

Met het wildzangzaad werd eenzelfde handelwijze gevolgd.

Het distel- en paardebloemzaad moet geogst worden, voordat de dozen openbarsten en gaan pluizen. Dit betekent halfrijp zaad, dat geen afstervings-

proces meemaakt en dit zal dus voor conservering bewaard moeten worden in de diepvries.

Ook de vloerbedekking van de ziekenkooi moet goede aandacht krijgen. Het beste is om deze dagelijks te verversen om eigen besmetting via de uitwerpselen te voorkomen. De vloerbedekking van een dergelijke kooi moet bestaan uit een sterk absorberend vloeipapier (celstof, zoals bijv. Kleenex). Het is overigens raadzaam om elke ziekenkooi van dergelijke vloerbedekking te voorzien.

Ook vogelgrit en een preparaat voor conditieverbetering zijn onmisbare toevoegingen.

Door de vogels zo te behandelen, zal men deze zienderogen zien verbeteren en zal na ongeveer 2 à 3 weken de tijd aangebroken zijn, dat men ze gaat wennen aan ons klimaat. Let vooral op dat dit langzaam gebeurt en men moet zeer beducht zijn voor tocht.

Alle Amerikaanse, ja zelfs alle sijen zijn naast zaadeters ook vogels, die voor insecten niet uit de weg gaan. Het is zelfs zo, dat deze insecten in meerdere stadia van hun bestaan de hoofdrol gaan vervullen.

Het eerste stadium is dat van jonge vogel in de eerste groeiperiode, de tweede fase blijkt de grote rui vóór de grote regentijd te zijn en de derde fase is voor de oudervogels de broed- en voedertijd. Deze laatste periode ligt direct ná de grote regentijd.

Vogels in de volière gehouden blijken in het voorjaar onrustig te worden, hetgeen waarschijnlijk te wijten is aan de trekdrift. Ze moeten dan ook beslist geplaatst worden in een grote buitenvolière. Deze volière moet beschikken over een grote vliegruimte en gevarieerde beplanting met zoveel mogelijk schuilhoeken en mogelijkheden voor het uitvoeren van klauterpartijen door de takken.

Bladluizen, fruitvliegjes en spinnetjes zijn een lekernij voor deze sijen. Persoonlijk heb ik geconstateerd dat maden ook gaarne gegeten worden. Deze worden in de snavel fijngeknepen en totaal uitgezogen. De huid wordt soms wél en soms niet gegeten. Meelwormen zijn voor deze vogels minder geschikt.

Om in conditie te blijven maken deze vogels veel gebruik van badwater, waarna uitvoerig toilet gemaakt wordt.

Naast regelmatige groenverstrekking is er ook behoefte aan kiemend zaad, wat ze graag van de bodem opnemen. Er bestaat een duidelijke voorkeur voor kiemend negerzaad, hetgeen niet zo verwonderlijk is, als men bedenkt dat deze vogels overwegend oliehoudende zaden eten.

Bij de Midden-Amerikaanse soorten komt daar nog bij de behoefte aan fruit en besachtige vruchten en de daarop voorkomende insecten. Ook dit heeft geen verwondering te wekken, als men bedenkt dat hun biotoop gesitueerd is in koffie- en bananenplantages, alsmede de reeds genoemde open bebosning. Opvallend is ook de voorkeur voor de zaad-dozen (kegels) van de fijnspar. (Ik verstrekke altijd de langwerpige kegelvormige denne-appel).

Ondanks vele andersluidende berichten moet ik stellen, dat Midden- en Zuid-Amerikaanse sijensoorten niet als winterhard aangemerkt kunnen worden. Ze kunnen bij beweging vrij lage temperaturen verdragen, maar tijdens de nachtcyclus mogen ze niet blootgesteld worden aan extreme temperaturen. Dus moeten deze vogels overwinteren in **vorstvrije** ruimtes.

Tot slot van mijn artikel wil ik me nog een opmerking in het algemeen veroorloven.

Vele kwekers denken, dat het kweken van hybriden één groot feest moet betekenen. Ik wil hierbij uitdrukkelijk stellen, dat dit beslist niet waar is. Wel wil ik toegeven dat het kweken van hybriden een leuke uitkomst kan geven, die een kweek nieuwe gezichtspunten kan bezorgen.

Toch zou ik hierbij een oproep aan alle exotenzitters willen doen en hen willen vragen: „**Tracht in de eerste plaats met de diverse soorten in onze volièrtes raszuiver te kweken en gebruik slechts restanten voor niet soortgerichte kweekrichtingen!**”

Ik wil aan deze oproep nog een waarschuwing toevoegen en wel:

..De Nederlandse regering heeft kortelings een UNO-tractaat getekend, hetgeen inhoudt, dat de Nederlandse regering op haar grondgebied dieren en diersoorten, die door de UNO op de lijst van met uitsterven bedreigde diersoorten worden geplaatst, onder de bescherming van de Wet op de bedreigde uitheemse diersoorten zal brengen. Dit betekent dan dat zo'n soort in Nederland niet vrij verhandeld mag worden of in volièrtes gehouden mag worden, mits door de nationale vogelbonden kan worden aangetoond dat het hier gaat om soorten, die via kweek zijn voortgekomen.”

Op deze lijst staan de door mij genoemde soorten nog niet maar de lijst kan dagelijks via een beschikking aangevuld worden.

Het zal u duidelijk zijn, dat de wet nooit van kracht kan worden voor vogels van eigen kwekerij.

Dus stel ik, dat het voor ons vogelliefhebbers van levensbelang is, dat we over eigen kweek gaan beschikken van een zo uitgebreid mogelijk scala vogels, anders zijn we na een x-aantal jaren uitgeroofd met vele vogelsoorten.

H. B. J. Willemsen, Poeldijk

Lories houden als hobby 1

Als groot liefhebber van lories wil ik via dit artikeltje proberen meer mensen te interesseren voor deze prachtige vogels.

Wie nooit lories gehouden heeft zal vermoedelijk voor het eerst met ze in aanraking komen via de handel. En dit is jammer genoeg één van de voornaamste redenen dat vele beginnende liefhebbers in grote moeilijkheden komen, aangezien vele handelaars totaal geen verstand hebben van lories en ze alleen maar zien als handelswaar.

Dit is mij meermalen gebeuren bij pogingen mijn collectie lories uit te breiden. Vele malen kreeg ik te horen, als ik telefonisch inlichtingen vroeg over aangeboden lories: „Meneer, ze zijn in uitstekende conditie en zelfs al lange tijd geheel op zaad gewend”.

En hier komen we gelijk op het cardinale punt, de voeding.

Juist door een verkeerde voeding vallen de meeste slachtoffers onder de lories. Een lorie is een fruit-nectareter, hij voedt zich in de vrije natuur hoofdzakelijk met vruchten en nectar, welke hij uit de vele bloemen haalt die er in zijn natuurlijke omgeving volop bloeien, tevens eten verschillende soorten ook wel insecten.

U kunt wel begrijpen dat deze vogels, die aan zo'n menu gewend zijn, onmogelijk overgewend kunnen worden aan een zaadmenu, hun hele lichaam is ingesteld op vloeibaar zacht voedsel, de snavel is wasachtig en te zacht om alle zaden te pellen en ze hebben een heel andere tong dan zaadetende papegaaien, hun tong is namelijk bezet met papillen waartussen ze stukjes fruit en bloemen kunnen samenpersen tot een brijachtige massa welke ze gemakkelijk kunnen doorslikken en verteren.

Een tweede moeilijkheid is de verschillende soorten te onderscheiden.

Diverse groepen lories lijken zoveel op elkaar dat het voor een leek moeilijk is de kleine verschillen te onderscheiden van twee vogels welke nauw aan elkaar verwant zijn, en zodoende een „paar” vogels koopt van verschillende soort.

Als we alleen al kijken naar het geslacht *Trichoglossus* met plm. 20 soorten met bijna allemaal een prachtig bont verenkleed, denkt u maar eens aan de bekendste, de lorie van de blauwe bergen, dan zal het niet moeilijk zijn dit te begrijpen.

Dit wat enkele moeilijkheden betreft voor beginnende liefhebbers, maar het is natuurlijk niet mijn bedoeling u af te schrikken, integendeel ik wil juist proberen u duidelijk te maken dat het voor de meeste liefhebbers die er wat tijd en moeite voor over hebben heel goed mogelijk is lories te houden en er lange tijd van te genieten.

Zelf hou ik al zo'n 10 jaar diverse soorten lories en ik kan geen vogels bedenken die hun verzorger zoveel plezier schenken als deze apen onder de vogels.

Zij die lories houden zullen geen moeite hebben te begrijpen waarom ik ze apen noem, want wie er ooit eens een paar in de volière op de grond heeft zien liggen stoeien en schelden tegen elkaar terwijl ze mekaar met beide poten vastpakken zal er meteen een aap in herkennen.

Een van de karakteristieke eigenschappen van lories is nl. dat ze zich vooral verdedigen met hun poten, ze gaan dan ook als ze aangevallen worden onmiddellijk op hun rug liggen en weren de vijand af met hun sterke klauwen.

Slapen doen ze het liefst in een broedblok, indien ze deze niet tot hun beschikking hebben gaan ze ook vaak gewoon op hun rug op de bodem van de kooi of volière liggen.

Het eerste stel lories dat ik in mijn bezit kreeg waren geelmantel- of molukkenlories, prachtige vuurrode vogels met groene vleugels en een groene

broek, op de rug hebben ze een driehoekige gele vlek, waaraan ze de naam geelmantellorie te danken hebben. Dit is wel een van de gemakkelijkst te houden soorten welke ik het hele jaar in een buiten-volière hou.

Ze kunnen onze winters zeer goed verdragen als ze 's nachts maar kunnen beschikken over een dikwandig broedblok. Ze voelen zich 's winters in de sneeuw net zo goed op hun gemak als zomers in de warmte. Ze nemen 's winters dan ook met groot plezier een sneeuwbad waarbij ze als kwajongens door de sneeuw liggen te rollen. Voorwaar een schitterend gezicht deze felgekleurde vogels in die witte sneeuw te zien buitelen.

Lories zijn in het algemeen zeer tam en aanhankelijk zowel tegen elkaar als tegen hun verzorger.

Momenteel bezit ik 6 paar verschillende soorten lories en ze komen op een enkele uitzondering na allemaal een lekkernij uit de hand eten.

Mijn rode lorie pop kan ik zelfs nu ze twee jongen heeft rustig over haar kop aaien in het nest.

Al met al lories zijn echt vogels om te houden en van te houden, als men ze goed verzorgd en aandacht aan ze besteed, dan zullen ze u als dank laten genieten van hun glanzende kleurenpracht en kostelijk spel met elkaar.

Een volgende keer wil ik gaarne verder ingaan op deze schitterende vogels en dan speciaal op de huisvesting, de voeding en de kweek.

F. Beswerda

de duitse kuif- of kleurkuifkanarie

Kuifkanaries zijn reeds vanaf 1700 bekend en afkomstig van de Harzer zangkanarie. In die tijd werd echter aan een gekuifde niet zo veel aandacht geschonken, de zangprestaties waren het belangrijkste. Vanaf omstreeks 1930 verschenen ze in ons land op de tentoonstellingen en werden ze ingedeeld bij de kleurkanaries. Nu ging het om de kuif en de zang deed er niets meer toe. Men ging er van uit dat de kuif het model van een madeliefje moest hebben en dat het middelpunt (de pit) zo klein mogelijk was. Die kuif kwam erg veel overeen met de kuif van de gloster. Op de kleur van de vogel werd niet veel gelet en het gevolg was dat er steeds meer bonte exemplaren kwamen. Deze werden echter laag in punten gewaardeerd en in de loop van de vijftiger jaren verdwenen ze weer. In Duitsland was in 1944 geen enkele kuifkanarie aanwezig. Door toeval kocht een Duitser in Nederland nog een gekuifd popje en ging daarmee aan het kweken. Na verloop van tijd was men zover dat er een bepaalde kuifkanarie ontstond welke aan de vroegere standardeisen voldeed. Naast deze kuif werd er vooral ook op de kleur van de vogel gelet. Deze Duitse kuifkanarie zou men ook kleurkuifkanarie kunnen noemen. In 1963 is deze officieel door de C.O.M. erkend als een zelfstandig ras.

Nog steeds maken velen de fout door te denken dat men snel aan goede kuifkanaries kan komen door een kleurkanarie te kruisen met een gloster, nu ver-

*Betekenen vogels voor u het meest,
Maar waren er problemen door uw geest.
Loop dan ook niet in het wilde rond,
Maar wordt lid van de Ned. Bond,
Zodat óók u in het vervolg „Onze Vogels” leest.*

A. F., Eindhoven.

LAATSTE BUSLICHTING

Wanneer de laatste lichting van die brievenbus in Egmond aan de Hoef is geweest, is niet bekend. Trouwens voor de PTT was er daaruit toch niets te halen omdat het gezin koolmees deze als woning heeft gekraakt. Inmiddels zijn ze al wel uitgevlogen. Hopenlijk komen ze terug; retour afzender.

geet dat maar! De Duitse kuif is geheel anders, zowel van structuur als van vorm. De kuif moet van een goed zichtbaar middelpunt vertrekken en zich ovaalvormig over de schedel uitspreiden. De ogen moeten vrij blijven. De kuif loopt door tot de nek en is het best vergelijkbaar met iemand die zijn pet achterstevoren op het hoofd heeft. Indien hij of zij de kop voorover buigt wordt de kale nek zichtbaar. Dat is ook het geval met een goede Duitse kuifkanarie, echter met dien verstande dat hoe kleiner die kale plek is, des te beter is dat. De kuif mag donker, licht of gesprenkeld van kleur zijn. Een bonte kuif is een ernstige fout. De grootte en de vorm van de vogel moet gelijk zijn aan die van een goede kleurkanarie en ook de kleur moet daaraan voldoen. De bevedering en houding dienen eveneens hetzelfde te zijn. In Nederland komen we op tentoonstellingen erg weinig goede kleurkuifkanaries tegen. Vooral aan een goede kleur en grootte ontbreekt het vaak. Bovendien moeten ook nog dikwijls aanmerkingen op de kuif zelf worden gemaakt. Er zal dus nog veel gekweekt en vooral streng geselecteerd dienen te worden. Op de COM-kampioen in Mechelen zat een stam Duitse kuifkanaries welke behoorlijk aan de standardeisen voldeed. Of ze ooit in ons land populair zullen worden, gelijk bijvoorbeeld de gloster kuif, laat ik graag over aan de kwekers.

A. L. van Liempd

Unieke collectie
MEDAILLES/BEKERS

Vraagt uw dealer
of ons naar onze
EXCLUSIEVE
KATALOGUS
35 jaar

HELLINGMAN BV
APELDOORN

Molenstraat 187
Telefoon 055-21 22 42
afd. verkoop
fabricage - vakgroothandel

**vogelimport
en bloemisterij
SIEM VAN 'T HART**

Kralingseweg 443b, Rotterdam
(Grens Capelle a/d IJssel)
Telefoon 010-12 75 11

- **Regelmatig in voorraad:**
Vrucht- en insectetende vogels, zoals:
Tangara's, Beo's, Quetzals, Toekans,
Nachtgalen, Vliegenvangers, etc.
- **Vanaf heden ook verkrijgbaar:**
Alle soorten tropische vogels uit
verscheidene delen van Afrika en Zuid-Amerika.

Verkoop aan particulieren en winkeliers.
Geen verzending van vogels en prijslijsten.

„ANIMALI”

INTERNATIONAAL VOGEL- EN APENPARK
POSTBUS 291 - ROOSTENLAAN 303
TELEFOON 040-113738 - EINDHOVEN

**STEDS VOORRADIG EEN
RUIME COLLECTIE TROPISCHE
EN ANDERE PARKVOGELS**

Vraagt onze uitgebreide nieuwe prijslijst

Vogelliefhebbers bezoekt ons park!
Verkoop ook gedurende het weekeinde!

GROTE NATIONALE T.T. in Goes

op 27 t/m 29 oktober in café „De Landbouw”

HOOFDPRIJS: SPORTFIETS

(voor inzenders 5 beste vogels EK-1977)

en vele andere luxe prijzen, bekens en medailles.

Inschrijfgeld: f 2,— per vogel. Inschrijfform, be-
vragen bij: G. E. Hoogerheide, Schumanstede
14-15, Goes. Sluiting inschr.: 8 oktober 1977.

Nadere informatie te verkrijgen bij: J. Verrijzer.
Bechstede 23-03, Goes, tel. 01100 - 2 04 97.

JS-V
bon
Wilt U met gratis
dokumentatie Surven?

Naam
Straat
Plaats

NOVOFLEX

280, 400 en zelfs 600 mm uit de hand?
JA! Met het speciaal voor dit doel
gekonstrueerde SNELINSTELObjectief
Past op iedere spiegelreflex-camera.

Vraag complete documentatie.

JAN SWART BV
Weesperzijde 80, Amsterdam, Tel. 020 - 94 23 16

404

Een volkomen veilig en
gifvrij insecticide.
Doodt feilloos alle insecten
in huizen, hokken,
kooien, manden etc.

**W. ROUPPE
VAN DER VOORT**

onze zangkanaries en de wedstrijd

Hierbij dan eens een artikeltje over de voorbereiding en belangrijke punten welke voor de zangkweker en TT-besturen van belang zijn, vooral die TT-besturen die weinig met de zangkwekers te maken hebben. Ten onrechte worden de zangkwekers nogal eens als lastige klanten gezien.

Ik hoop echter dat na het lezen van dit artikeltje er wat meer begrip komt voor deze moeilijke tak in onze vogelsport.

Voor iedere vogelkweker is de wedstrijd een evenement en een afsluiting van een jaar kweken, waarna men wil weten of we wat kwaliteit betreft, vooruit zijn gegaan.

Dit is voor de kleur-, vorm en postuur-, tropen- en parkietenkwekers zichtbaar maar bij de zangkweker is het een kwestie van horen. Door een fout van de organisatie, bijvoorbeeld smerige kooien of roestige voorfronten, kan een kleur- of andere vogel in punten achteruit gaan, maar de kleur of tekening blijft.

Als echter bij de zangkanarie fouten worden gemaakt, kan het voorkomen dat zo'n vogel niet zingt, dus nul punten, zo'n kweker weet dan ook niet wat voor een vogel hij heeft.

Dit kan door verschillende oorzaken komen. Verkeerde samenstelling van het kanariezaad, zoals hennep en hele haver in het voer, de vogels gaan hier mee spelen, dus zingen ze niet (dus **geen** hennep en hele haver).

Het tweede punt, **goede keurkamers**.

Dit is ook één van de belangrijkste punten voor een goede keuring. Een vertrek van circa 2 bij 3 meter is wel wat de grootte betreft ideaal, en als daarbij verlichting (kunstlicht) en verwarming aanwezig is, zit je goed.

De temperatuur voor de keurkamers moet zo'n 20 tot 22 graden zijn. De verlichting mag niet te scherp zijn, dit kan de vogels onrustig maken, waardoor ze weinig of geen zanglust hebben, en daarbij is de akoestiek zeker niet te verwaarlozen.

Als ik eens een vergelijking maak met onze kleurkanaries, ook hier is een goede keur-accommodatie belangrijk maar als daar door te weinig ramen of donker weer de keuring beïnvloed wordt, kan dit de vogels 1 of 2 punten schelen.

Maar bij de zangkanaries kan het zijn dat de vogel totaal geen punten of maar een klein aantal haalt, omdat de vogel maar een paar toertjes gezongen heeft. Als de oorzaak hiervan een slechte keur-accommodatie is, zoals te koud, verkeerd kunstlicht, of een te grote ruimte, dan heeft de kweker een jaar zijn best gedaan voor Jan Joker.

Dit had door de organiserende vereniging met wat meer aandacht voorkomen kunnen worden.

We lezen en schrijven zo dikwijls over de **Tentoonstelling**, maar in feite moet het **wedstrijd** zijn, waarin we onderling strijden met onze mede-sportkwekers om de hoogste eer.

Dus komt de wedstrijd op de eerste plaats, met alles wat er bij hoort, verzorging van de vogels, een goede accommodatie voor zowel de opstelling als de keurgelegenheid, en daarna pas het show-element.

Hierbij wat aanwijzingen voor kwekers en TT-besturen.

Waterglasjes **links**, voer **rechts** als je voor de kooi staat. Voer geen hennep of hele haver na het opkooien, je krijgt hiermee problemen bij het uitzetten (maal dit door het krachtvoer).

Geen bodembedekking van grit op schelpjes, zitstokken bij het voerglasje de 2e tralie, bij het deurtje de 5e of 6e tralie, goede dikke zitstokken minimaal 1 cm rond of vierkant met afgeschaafde hoeken.

Zorg dat de stokken goed vastzitten en niet wiebelen, de vogel wordt dan in de zang gestoord en breekt steeds zijn lied af.

Voor de TT-commissie: bij het inbrengen van de vogels zoveel mogelijk de kasten afduisteren, dus niet de hele avond open laten staan.

Kasten **voor** het inbrengen spuiten met een **LUIS-BESTRIJDINGSMIDDEL** voor eventuele overlopers, maar niet vlak voor het inbrengen, zorg dat de kasten na het spuiten kunnen drogen en uitluchten. Drinkwater niet te koud maar op kamertemperatuur. Goede keurkamers buiten het gehoor van andere vogels, en machines, zodat de keurmeester niet gehinderd wordt door bijgeluiden.

Bij ramen, deze verduisteren met overgordijnen of afplakken met grauw papier.

Een berging of kelderruimte kunnen soms zeer goede keurgelegenheden zijn, zo ook waslokaaltjes bij toiletten.

De **WEDSTRIJD** is belangrijker dan de **KEURMEESTER**.

Wij komen om vogels te keuren en zijn beter te spreken als de vogels goed en vlot zingen, en de keurgelegenheid voor de vogels goed is, dan een plaats waar de keurmeester goed zit maar de vogels niet zingen omdat de keurkamer niet aan de eisen voldoet.

Voor organiserende verenigingen die weinig ervaring met zangvogels hebben, nog enige tips vóór de keuring.

Ongeveer een uur voor de keuring, de zangkast een kwartier open zetten zodat de vogels kunnen

De
ysel

eten en drinken, daarna weer verduisteren. Bij een lange keurdag kan dit tussen de middag tijdens het eten van de keurmeester nog even gebeuren, maar niet langer dan 5 of 10 minuten.

Een half uur voor de aanvang van de keuring 4 vogels in een voorbrengkoffer plaatsen, bij het voorbrengen van de eerste stam (4 vogels) het 2e 4-tal, enz. enz.

Bij de keuring wordt bij de zangvogels een loting toegepast, zodat de vogels volgens de loting worden voorgebracht.

Alle groepen worden apart geloot, dus stammen, enkelen, en overjarige vogels.

Ik hoop hiermee wat informatie aan zowel TT-bestuur als kweker gegeven te hebben.

Als er problemen zijn, informeer dan even vooraf

bij de technische raad zang, dat is beter dan achteraf teleurgestelde inzenders, of zoals u het noemt moeilijke vogelvrienden. Succes toegewenst, H. Warmerdam

Vervolg van pag. 395

op 18 mei trof ik twee eieren aan. Het derde ei was er op 20 mei d.a.v. Onze vermoedens dat we ook bij deze vogels met een echt koppel te maken hadden werden op 16 juni bevestigd toen het eerste ei was uitgekomen. De verdere ontwikkelingen waren overeenkomstig als die met de geelvoorhoofdama-zones.

Het kweken van papegaaien is een boeiende aan-gelageenheid en voor het behoud van onze lief-hebberij zouden we daar meer toe moeten overgaan.

't KRAAIENNEST

Steeds voorradig vele soorten zang- en tropische vogels.

Papegaaien - Kaketoos -
o.a. Palmkaketoos - Ara's etc.

Wederverkopers speciale prijzen.

Ook zondags van 10 tot 14 uur.

**Koninginneweg 15, Vaassen (Gld)
Telefoon 05788 - 16 38**

NIEUW! NIEUW! NIEUW! NIEUW!

de ADR

Natuurgetrouwe schemering in uw volière, door de ADR. (Autom. Dim-Regelaar). Volautomatisch in 30 min. van donker naar licht en van licht naar donker. D.m.v. gloeilampen, in combinatie met TL, van 60-1000 watt. Met of zonder ingebouwde schakelklok. Prijzen vanaf f 190,— tot 1-10-'77, daarna f 205,— incl. BTW en verz.k. onder rembours.

Documentatie d.m.v. briefkaart aan:

ADGEO - Oenenburgweg 278 - Nunspeet - Holland

Telefoon 03412-42 45 (ook 's-avonds)

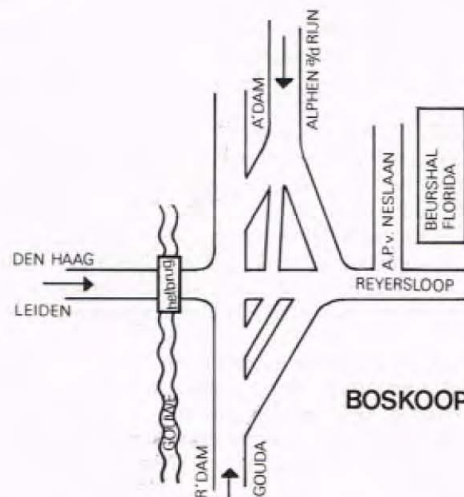
GROOTSTE VOGELMARKT VAN NEDERLAND in de Beurshal "Florida" A. P. v. Neslaan 1

TE BOSKOOP

Iedere eerste zaterdag van de maand:

- 3 september 1977
- 1 oktober 1977
- 12 november 1977 (2e zaterdag)
- 3 december 1977
- 7 januari 1978
- 4 februari 1978
- 4 maart 1978
- 1 april 1978

**Grote parkeerplaats - Entrée fl. 0,50 (kinderen t/m 14 jaar gratis)
Gratis inbreng van vogels (zie maandelijks kleine advertenties in dit blad)**

de volière van de maand

Deze maand willen we uw aandacht vragen voor een wel heel bijzondere volière, welke we aantreffen in de TON MENKEN IJSHAL in Leiden.

Ton Menken is in Leiden en omgeving een bekend persoon, een zeer bijzonder zakenman van even in de dertig. Geen enkel plan kan nog zo gek zijn of hij vindt tijd er serieus over na te denken. Zo zag hij vorig jaar kans om in Leiden, in enkele maanden tijd en zonder enige subsidie, een prachtige overdekte ijsbaan uit de grond te stampen. Het werd een grandioos succes, want toen het einde van het seizoen daar was, hadden niet minder dan 300.000 schaatsliefhebbers er gebruik van gemaakt.

Plannen om in Leiden het ijshockey van de grond te krijgen, zijn in een vergevorderd stadium. Toen in mei het ijs van de vloer ging, was de hal beschikbaar voor enkele grote evenementen, o.a. AQUA FLORA '77. Toen deze schitterende tentoonstelling op 7 augustus sloot, waren ruim 60.000 bezoekers langs een kleurenpracht van vissen, bloemen en ... vogels getrokken. Onze afdeling in Leiden, De Leidse Vogelvrienden, had met beide handen het aanbod van de organisatoren aanvaard om aan die tentoonstelling mee te werken. Ze kregen 36 m² ter beschikking. Er kwam een prachtige volière van 8 bij 3 meter en gedurende tien dagen zongen meer dan 175 vogels, welke door de leden ter beschikking waren gesteld, daarin het hoogste lied.

De vogelvrienden hoefden hun stand niet eens op te bouwen; dit werd allemaal keurig door Menken ge-

regeld. Cor Jansen uit Leiden, lid van het districtsbestuur Zuid-Holland, kan er nog steeds enthousiast over praten: „Ja, we hoefden er zelf niets aan te doen. De hele stand werd voor ons ingericht. Een fijn gebaar.” Op de vraag aan voorzitter Van der Geijn of er ook belangstelling bij hun stand was, antwoorde hij: „Wat dacht u, met de regelmaat van de klok hadden wij kijkers bij ons. Tegenover de volière stond een lange bank welke steeds bezet was met mensen. Op die manier”, zegt Jansen, „konden ze op hun gemakje ons wereldje bekijken.” De Leidse Vogelvrienden hebben erg veel folders uitgereikt en een prachtige reclame kunnen maken voor onze hobby. De afdeling mocht bovendien nog zo'n 16 nieuwe leden inschrijven.

Ze denken met veel plezier terug aan de uren dat ze hun hobby mochten presenteren. Van het een komt het ander en inmiddels heeft de actieve afdeling ook deelgenomen aan de Leidato, een zeer groots opgezette huishoudbeurs in de Groenordhallen in Leiden. Ook daar oogstten ze veel succes.

En wat Ton Menken betreft: mensen in Dordrecht let op, want ook in uw woonplaats kan er binnenkort op een overdekte ijsbaan geschaatst worden.

Erg fijn dat er vandaag de dag nog zulke zakenmensen zijn. Mensen die ondanks de business ook de serieuze hobbyisten kunnen laten meeprofiteren. Bedankt Ton Menken. En wat onze Leidse leden betreft, bedankt voor uw inzet.

MEERKUNNIG KENNIS VAN DE kleurkanariekeek ... overbodige luxe of noodzaak?

DOMINANTIE-REGEL

In het voorgaande artikel is uitvoerig besproken hoe een dominante factor zich gedraagt. Hierbij dient wel voor ogen te worden gehouden dat er sprake was van één factor of eigenschap.

In de praktijk is het evenwel zo dat de kleur van een kleurkanarie nooit bepaald wordt door één eigenschap maar steeds door een samenspel van meerdere factoren.

Zo komt de pigmentkleur van de „klassieke” kleuren tot stand door een samenspel van diverse factoren, die ieder afzonderlijk een recessief gedrag vertonen (mutant zwakker dan wildvorm). Maar ondanks deze recessieve werking van iedere factor afzonderlijk, zien we toch een dominantie van de ene groep over de andere. Dit is misschien even een verwarrend begrip maar kennis van deze onderlinge verhoudingen is in wezen de basis van de gehele kleurkeek. De dominantie van de ene groep factoren over een andere groep geven we aan met een z.g. **Dominantie-regel**.

Er bestaan twee van dergelijke regels nl. één voor de pigmentkleuren en één voor de vetstofkleuren.

De dominantie-regel voor de pigmentkleuren

Als we spreken over de dominantie-regel voor de pigmentkleuren dan doelen we op de overheersing of „sterkte” van de ene klassieke kleur over de andere; waarbij we in dit artikel de overige factoren even buiten beschouwing laten. Voor de pigmentkleuren krijgen we dan de volgende onderlinge dominantie:

groen
bruin
agaat
isabel

Uit bovenstaande volgorde van kleuren blijkt dan het volgende:

a. Groen is van deze vier kleuren de „sterkste”. Dit houdt in dat we uit groene kanaries alle overige — zwakkere — kleuren kunnen fokken. In de praktijk heeft dit tot gevolg dat we uit de combinatie groen x groen alleen groenen terug kweken als de man homozygoot is maar ook dat uit groen x groen zowel mannen en poppen en daarnaast ook bruine, agaat en isabel poppen kunnen verkrijgen als de groene man niet homozygoot is. Hoe het mogelijk is om direct vast te stellen dat de bruine, agaat en isabel jongen poppen zijn zal in een komend artikel nader worden uiteengezet.

b. Bruin is zwakker dan groen en sterker dan isabel. Dit heeft in de praktijk tot gevolg dat uit de combinatie van een homozygote bruine man x bruine pop uitsluitend bruine jongen worden verkregen en nooit groene. Is de man daarentegen heterozygoot, dus niet fokzuiver, dan kunnen naast bruine jongen ook isabel poppen worden gekweekt.

c. Ook agaat is zwakker dan groen en sterker dan isabel. Voor deze kleur geldt hetzelfde als beschreven bij de bruine. Uit agaat x agaat komen dus

worden verkregen.

Achter de kleuren bruin en agaat is een haakje geplaatst. Dit is bewust gedaan en is als volgt te verklaren:

Stel de kleur groen op een bepaalde eenheid van 100; dan kunnen we de kleuren bruin en agaat, met ditzelfde stelsel, ieder een getal 50 geven. Beide kleuren zijn dan populair gezegd even sterk. Uitgaande van de gegeven getallen zien we ook dat bruin en agaat samen weer het getal 100 vormen. Maar 100 werd ook gegeven aan de kleur groen. In de praktijk zien we nu het volgende:

1. uit de paring van een fokzuivere bruine man x een agaat pop komen groene mannen en bruine poppen.

2. uit de paring van een fokzuivere agaat x een bruine pop komen weer groene mannen en agaat poppen.

Bovenstaande gaat dus alleen op met homozygote mannen.

De jonge groene mannen uit deze kruisingen zijn niet homozygoot daar de erfelijke aanleg van beide ouders sterk verschilt. Dit „niet homozygoot” dus heterozygoot zijn van deze jonge mannen, geeft de kleurkanariekeek meerdere mogelijkheden want deze mannen kunnen in een volgende generatie, ongeacht de kleur van de pop waartegen ze gezet worden, weer bruine, agaat maar ook groene en isabel jonge poppen terugbrengen.

Op deze wijze verkrijgt u dan, zonder de kleurslag ooit te hebben aangekocht, in het gunstigste geval opeens ook isabellen.

Dergelijke groene mannen, afkomstig uit de combinatie bruin x agaat of omgekeerd, noemen we **PASSE-PARTOUT mannen TYPE 1**.

Zij kunnen dus behalve hun eigen kleur alle overige „zwakkere” kleuren vererven.

d. Uit de volgorde van de vier klassieke pigmentkleuren blijkt dat de kleur isabel, de zwakste is. In navolging tot hetgeen gedaan is bij de voorgaande kleuren zouden we aan de isabel het getal 0 kunnen toekennen. In de praktijk zien we nu het volgende: Uit de combinatie isabel x isabel worden uitsluitend isabellen verkregen en beslist geen andere „hogere” kleuren. Hierbij speelt het wel of niet homozygoot zijn van de man geen rol, daar iedere isabel man fokzuiver voor isabel is.

Uit de combinatie isabel x bruin verkrijgen we uitsluitend bruine jonge mannen, die dan wel isabel verervend zijn, en isabel poppen.

Omgekeerd komen uit de combinatie bruin x isabel uitsluitend bruine jongen zowel mannen als poppen. De mannen zijn weer isabel verervend. Ditzelfde verschijnsel treffen we weer aan bij de agaat. Agaat x isabel geeft uitsluitend agaat jongen waarvan de mannen isabel verervend zijn terwijl uit de combinatie isabel x agaat ook weer agaat mannen, isabel verervend maar nu ook isabel poppen komen. Ook de combinatie van isabel x groen geeft een dergelijk beeld. Hieruit komen dan groene mannen die isabel vererven en isabel poppen.

Andersom, dus groen x isabel geeft weer groene mannen, isabel verervend maar ook groene poppen. Nu is al even gesteld dat we de groene kleur kunnen aanduiden met 100 en de isabelkleur met 0.

Dit geeft in de praktijk de volgende consequentie: Alle groene mannen, geboren uit een combinatie met isabel; dus isabel verervend, kunnen in de volgende generatie weer kleuren vererven die liggen tussen 100 en 0. In de praktijk dus hun eigen kleur groen, maar ook bruin (50), agaat (50) en isabel (0). Dergelijke jonge mannen noemen we daarom **PASSE-PARTOUT-mannen TYPE 2.**
Hendrik K.

Vervolg van pag. 390.

het invleggat liggen. De man moest de pop gewoon gezelschap houden op het nest en deed dat ook zeer trouw.

Omdat ik de broedtijd van deze vogeltjes niet precies wist, had ik hiervoor 14 dagen gerekend. Toen ik echter op 6 juni 1976 weer in het nest keek, zag ik tot mijn grote vreugde drie pikzwarte dons-balletjes in het kommetje van het popje liggen. De volgende morgen lagen ze echter alle drie onder het nestkastje op de zandbodem te spartelen. Ik heb ze toen vlug opgepakt en onder een koppetjes Japanse meeuwtjes gelegd, die ook net jongen hadden. Die jonge meeuwtjes (drie stuks) heb ik

verspreid over andere nesten waarin ook jonge meeuwtjes lagen. De Japanse meeuwtjes trokken zich van de verwisseling van de jongen niets aan en voerden de granaatastrildes voortreffelijk. Ondanks dat lag er na drie dagen een jonge granaatastrilde dood. Deze had toch een volle krop dus volgens mij was het niet de schuld van de Japanse meeuwtjes. De andere twee groeiden als kool en na twintig dagen verlieten ze het nest, al helemaal in de veren; met een prachtige lange staart; een blauwe stuit; een zwarte snavel en verder overwegend de lichte kleur van de pop.

Toen kwam toch de moeilijkste tijd voor mij want toen de jongen nog in het nest lagen, werden ze goed gevoerd maar eenmaal uitgevlogen, werden ze bijna niet meer door de meeuwtjes gevoerd, al bedelden ze de hele dag. Ik heb ze toen zo veel mogelijk zachtvoer verstrekt waarvan ze zelf op den duur van de honger gingen eten. Zo bleven ze in leven en op 1 augustus 1976 heb ik ze dan ook met een voldaan gevoel apart gezet. Met trots kon ik toen vaststellen dat ik mijn eerste granaatastrildes met succes had gekweekt. Dat kweekseizoen heb ik in totaal zeven jonge granaatastrildes gekweekt, vijf poppen en twee mannen.

ER GEBEUREN SOMS VREEMDE DINGEN

Ik heb een volière waarin ik valkparkieten, turquoisineparkieten, zebra-vinken, diamantduifjes en Chinese dwergkwartels houd.

Het was ongeveer eind maart toen ik een nestje zebra-vinken met vier jongen nagenoeg op uitvliegen had. Enkele dagen later deden ze dat maar ik zag maar steeds 3 jongen in plaats van 4. Omsreeks die tijd waren ook de dwergkwartels gaan broeden op 8 eitjes. Toen het hennetje op een bepaald moment even van het nest was, zag ik tot mijn verbazing tussen de eitjes het vierde zebra-vinkje. Het was duidelijk een achterblijvertje die de vliegkunst nog niet meester was. Ik zette het jong weer terug in zijn nestje omdat ik vreesde dat zijn ouders hem onder de kwartel niet zouden vinden en hem dus ook niet konden voeren. De dag daarna was echter dat jong weer uit zijn nestje en was toch weer onder de kwartelhen gekropen. De zebra-vinkhouders hadden dat toch kennelijk wel in de gaten, want het jong werd keurig gevoerd. Later trok het gewoon met de andere drie jongen op.

De zebra-vinken werden belet in het verder nestelen doordat een pas aangeschaft koppel kakariki's steeds aan dat nestje zat te morrelen. Toen besloten ze dan maar om de kwartels te gaan helpen. Ze sleepten af en aan met nestmateriaal en al gauw zat het kwartelhennetje onder een koepel van hooi. Als ze dan van het nest ging werd daardoor wel wat van die bouw vernield maar de zebra-vinken herstelden dat alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Ook de bodem van het nestje werd steeds hoger en het duurde niet lang of het kwartelhennetje zat op een hooiberg van 8 cm hoog. Af en toe namen de zebra-vinken het broeden van het hennetje, wanneer ze even weg was, over en zo goed en zo kwaad als het ging hielden ze de 8 eitjes warm. Na 2 weken kwamen de kwarteleitjes uit en de jongen liepen vanzelfsprekend van het nestje weg.

De zebra-vinken echter haalden ze prompt terug. Toen ze na verloop van enige tijd toch wel in de gaten hadden dat ze niet met soortgenoten te maken hadden, lieten ze de kwarteltjes met rust. Ja, er gebeuren soms vreemde dingen.

F. J. Wisse
Wemeldinge

STOP DE VOGELMOORD!!!

Wanneer ik wandel of met fiets
van de natuur geniet.
En al het moois en wonderlijke
eens rustig zo bezie.
Dan laat ik mijn gedachten gaan
en denk ik na, heel even.
Wat prachtig dat 'k het voorrecht heb
om dit zo te beleven

Zie ik de bossen en de hei,
de „stee-en“, wondermooi.
De boer, al ploegend op het land
en ruik ik gras of hooi.
Hoor ik de wildzang in het bos,
dan blijf ik even staan . . .
dat al die kleine zangertjes
nu straks vertrekken gaan . . .

Het Zuiden, ja, dat is hun doel,
geen afstand is te groot.
Maar veel ten prooi door **mensenhand**
bekopen 't met de dood . . .
Miljoenen vogeltjes geslacht
voor de consumptie, zo dat heet,
Natuur wat ben je wonderschoon,
maar **mensen** zijn soms wreed . . .

Jan Kuiters
Oosterhesselen

Korte berichten

VAKANTIEPUZZEL 1977

De in het juninummer opgenomen vakantiepuzzel heeft vele lezers van dit blad er toe aangezet zich in de vragen te verdiepen. We ontvingen 553 goede oplossingen en slechts één was er fout. De juiste vogelnaam was QUETZAL. Uit de goede oplossingen trokken we 15 prijswinnaars, deze zijn: R. Stolk, Kievitstraat 21, Zwijndrecht; J. W. Riensdijk, Oranjestraat 36, Ochten; G. de Craemer, Kerkstraat 29, Oostkamp in België; Berry Rovers, Riddersporenstraat 20, Veghel; M. Y. Sikkes, Hofsteestraat 34, Hellendoorn; W. J. Boele, Lindeaan 42, Woerden; Erika Szalai, Hagedoorn 7, Maassluis; H. v. d. Burg, Veenstraat 33, Nijkerk; P. J. Baris, Splitting 11, Nieuweroord; P. Veldman, Rijksweg 139, Ten Post; J. L. Zwiers, Ph. v. St Polstraat 51, Oss; A. J. Adriaans, Emmastraat 17, Mill; G. van Houten, Proveniersplein 10c, Rotterdam; P. Hoogenboom, v. Wiedenlaan 20, Oude Wetering; D. J. Bosch, Maasstraat 24, Wijhe.

Alle prijswinnaars hebben inmiddels een boekwerk ontvangen. Van harte proficiat en graag tot een volgende keer.

ALGEMENE VERGADERING 1978

De algemene vergadering 1978 zal worden gehouden in de districten op 28 of 29 april 1978 en op 20 mei d.a.v. voor de afgevaardigden van de districten in het Jaarbeurscongrescentrum in Utrecht.

Van het dagelijks bestuur zijn periodiek aftredend de heren Joh. M. van Pelt en W. J. Mulder. De heer Van Pelt stelt zich omreden leeftijd en gezondheid niet meer herkiesbaar. De heer Mulder stelt zich wel herkiesbaar.

Kandidaten voor een functie in het dagelijks bestuur kunnen worden voorgedragen door het bondsbestuur en door een district. Kandidaatstellingen alsmede voorstellen voor de algemene vergadering 1978, dienen uiterlijk 31 december 1977 op het bondsbureau te zijn ontvangen. Een kandidaatstelling moet vergezeld gaan van een verklaring van de betrokken kandidaat, dat hij een eventuele benoeming zal aanvaarden.

OPLEIDING KEURMEESTER ZANGKANARIES

Leden die zich bezig houden met het kweken van zangkanaries, waterslagers of harzers, en interesse hebben om tot keurmeester van zangkanaries te worden opgeleid, kunnen zich vanaf heden opgeven. Voor waterslagers bij de heer H. Butter, Amstelstraat 60, Beverwijk; voor harzers bij de heer J. Coumans, Cesar Franckstraat 15, Heer-Maastricht.

AUTOMATISERING LEDENADMINISTRATIE

Binnen niet al te lange tijd zal de ledenadministratie geheel zijn geautomatiseerd. Dit vindt plaats bij een computer-servicebureau te Rotterdam. Het bondsbestuur heeft hiertoe besloten omdat de ingevoerde PTT-adrescodering van zeer ingrijpende aard en de verwerking hiervan erg arbeidsintensief is. We zijn er op het bondsbureau al enige maanden mee bezig en verwacht wordt dat binnenkort met het nieuwe systeem kan worden gestart. Er is inmiddels een brochure samengesteld en toegezonden aan alle afdelingssecretarissen. In die brochure wordt alles wat op de nieuwe stijl ledenadministratie betrekking heeft, uitvoerig omschreven en toegelicht. Het is een totaal andere werkwijze waar we echt allemaal nog even aan zullen moeten wennen. Een dergelijke omschakeling veroorzaakt meestentijds wel enkele, hopenlijk kleine, probleempjes. Bij voorbaat vragen wij u daarvoor excuus. Laat ons met elkaar trachten om alles zo goed mogelijk op te vangen en zodanig te corrigeren zodat binnen zeer korte tijd alles weer, zoals vanouds, op rolletjes loopt.

De adressering van het maandblad zal ook anders zijn. Zo'n adres ziet er dan als volgt uit:

00234565
C. J. Vinkenier
Geelgorslaan 84 III
2312 GS Vollèrestad
V23 AH37

Een vijfregelig adres dus met op de eerste regel het computer-registratienummer; op de tweede regel naam en voorletters; op de derde regel straat en huisnummer; op de vierde regel PTT-adrescode en woonplaats en op de vijfde regel het codenummer van de afdeling en het kweeknummer. Het computer-registratienummer is een bijzonder belangrijk nummer en u dient dit bij wijzigingen steeds aan uw afdelingssecretaris te vermelden.

ADRESWIJZIGINGEN

U wordt dringend verzocht bij verhuizing uw nieuwe adres op te geven door opzending van de adreswikkels waarop u zelf dan tevens het nieuwe adres vermeldt. Gezien onze ledenadministratie is geautomatiseerd, kunnen wij geen standaard-adreswijzigingen, zoals die op de postkantoren verkrijgbaar zijn, meer verwerken.

Heren ringencommissarissen, wilt u er toch vooral zorg voor dragen dat de eerste bestelling van uw leden uiterlijk op 1 oktober a.s., inclusief de betaling daarvoor, op het bondsbureau is ontvangen. Bij latere binnenkomst kan niet worden gegarandeerd dat die in januari 1978 nog afgeleverd kan worden. Denk ook aan uw nieuwe leden. Indien deze leden nog niet aan het bondsbureau zijn opgegeven, geeft dan ook geen bestellingen van die leden op. Dit houdt uw totaalbestelling op. Eerst uw leden opgeven en dan pas ringen voor ze bestellen.

VOLIEREBOUW IN LEERDAM

De afdeling Leerdam heeft voor alle vogelliefhebbers in die plaats op de bres gestaan bij hun college van B en W. Voorheen was het zo dat men maanden moest wachten om in het bezit te komen van een vergunning voor de bouw van een volië. Menige tekening werd afgekeurd en niet altijd ten onrechte. Dit alles was voor het bestuur aanleiding een onderhoud bij B en W aan te vragen om deze problemen eens te bespreken. Het gesprek verliep in een erg fijne sfeer en het college toonde zich gaarne bereid om tot standaardisering te komen. Door het bestuur van de afdeling is toen een aantal tekeningen ingediend waaruit door B en W twee typen zijn gekozen, welke typen nog weer eens in 7 afmetingen te verdelen zijn. De toe te wijzen volië zal afhangen van de ruimte die de aanvrager ter beschikking heeft. Dit alles heeft tot gevolg dat de wachttijden van maanden teruggebracht zijn tot enkele weken. Een prettig vooruitzicht voor alle aspirant vogelliefhebbers. Bovendien zal een dergelijke regeling ook het aanzien en de leefbaarheid van Leerdam zeker verbeteren.

Kijk beste mensen, dat is nu een uitgerekende taak voor een plaatselijke afdeling. Doe er uw voordeel mee.

VAN DE KEURMEESTERS

W. C. Meijs (kleur) verhuist naar Repelweg 30 in Vught. H. v. d. Linde (kleur) is telef. bereikbaar onder nr. 01859-6703 en niet meer tijdens kantooruren. J. Ch. Latten (zang) is telef. bereikbaar onder nummer 15424. H. Warmerdam (zang) is verhuist naar Van der Duyn van Maasdamlaan 45 in Hillegom. M. v. Mook (kleur) naar Jan Toorropplantsoen 29 in Drunen, tel. 04163-3337. Gelieve deze wijzigingen aan te brengen in uw keurmeesterslijst.

TT-AGENDA

Kanaria-Zwolle van 17 t/m 19 nov.; Helvoirt van 11 t/m 13 nov.; Ameide van 2 t/m 3 dec.; Rotterdam 6 GEEN nationale maar een afdelings TT van 25 t/m 27 nov.; Schildwolde in zaal Chr. Belangen te Sidderburen; Heeswijk Dinther van 14 t/m 16 okt.; Tivoli-Eindhoven van 18 t/m 20 nov. in Tivoli; Groningen 2 in zaal Avant!; Leiden 1-Avibus in zaal L.P.V. Anna Paulownastr.; Woudenberg in zaal Openb. Lagere School Tuindorp in Maarn; IJmuiden van 26 t/m 29 okt. in Cult. Centr. Moerbergplantsoen; Bodegraven van 17 t/m 19 nov.; Den Helder in zaal café Postbrug; Reusel in parochiehuis De Kei; Oirschot van 5 t/m 6 november.

TT-AGENDA

TT-secr. Bruinisse J. v. d. Ouden, Acacialaan 24, Bruinisse, tel. 01113-1614. Wormerveer TT in De Witte Vlinder op het Marktplein; Smilde in zaal naast Ger. Kerk te Midden Smilde; Ridderkerk in Manege Reyerbosch.

OVERLEDEN

J. Kruit, Stadskanaal; J. van Scheppingen, Boskoop; M. Mekenkamp, Rijssen; C. Vergouwen, Etten-Leur; J. Fladderak, Den Haag; H. Roelofs, Hoogkerk; K. Boomsma, Nw. Niedorp; C. Lammers, Wamel; J. Christiaanse, Noordwijk; P. Schipper, Emmen; J. H. Koster, Vroomshoop; Th. Twaalfhoven, Uden. Dat zij rusten in vrede.

LEDENSTAND

Het gaat weer uitstekend met de ledenwerving. Ondanks dat de actie over enkele dagen sluit, hopen we dat u toch intensief met de ledenwerving doorgaat. Hoe meer leden u als afdeling telt, des te meer u aan activiteiten ten behoeve van uw leden kunt ontplooiën. Van harte welkom heten we onze afdeling Middelburg. Wij hopen dat u allen zich spoedig bij ons zult thuisvoelen en dat u met alle andere afdelingen van het district Zeeland fijn kunt samenwerken. Alle succes.

VOGEL '78

met meer dan 5000 vogels
in honderden soorten
en een doorlopend
geopende verkoopklasse

DE GROOTSTE VOGELSHOW VAN NEDERLAND

op vrijdag 13 januari 1978: 10 - 22 uur
zaterdag 14 januari 1978: 10 - 19 uur
zondag 15 januari 1978: 10 - 17 uur

in **HET TURFSCHIP BREDA**

Wij hebben regelmatig voorradig
duizenden tropische vogels
Pracht vinken - Parkieten -
Duiven - Kanaries - Papegaaien
Grote Parkieten

's-Zondags van 10 tot 14 uur
geopend.

VOGELHANDEL „BENNY SLAGERS”
DORPSTRAAT 79 - ENTER (Ov.)
TELEFOON 05478-682

INT. HOBBY-BOEKHANDEL, GORSSEL

Postbus 20 — Joppelaan 60 — Tel. 05759 - 19 50
In de GRATIS-CATALOGUS van Uitg. L.S.M. ligt voor
U een GELUKSNUMMER, dat recht kan geven op een
korting van 20-50 %!

De nieuwe hobbyboeken-catalogus ligt ook klaar!

De intekening is geopend op:

TROPISCHE VOLIEREVOGELS IN KLEUREN. A. Rut-
gers, deel I met 112 en deel II met 140 kleurenfoto's.
U bespaart bij intekening NU f 10,—. Prijs f 32,50 p.d.
Nu bestellen, ná ontvangst (sept.) betalen!

ALLEEN VOOR LEDEN:

Encyclopedie v. d. Vogelliefhebber, 4 banden, i.p.v.
f 425,— + f 12,50 port.

NU NOG: 6 mnd. term. v. f 60,—.

Het vogelparadijs in kleuren, 10 dln., 800 kl.pl.

i.p.v. f 325,— + f 10,50 port.

NU NOG: 6 mnd. term. v. f 42,50.

Wij leveren ook encyclopedieën op termijnbetaling!

ORNI-MONDO p.v.b.a.

- Engelse POSTUURKANARIES (rechtstreekse import) - ook prima BELGISCHE BULTEN, SCOTCH FANCY, enz. Steeds honderden vogels in stok.
- Wildvang Kapoetsensijs en Boliv. Zwarte Sijs (Spinus cuculatis en sp. atratus).
- Grote variëteit van TROPEN, Ara's Grijs en Groene papegaaien.
- SPORTTROFEEËN, MEDAILLES, ROSETTES (met uw tekst gratis).
- Zaadzifters, Hospitaalkooien, Schakelklokken, Dimmers.
- PROSPECTUS op aanvraag (specificeer wat u wenst).
- STEEDS KOPER VAN UW AUSTRALISCHE PRACHT-VINKEN en KANARIES.

116, Muggenberglei - 2100, Deurne

(Bij Antwerpen) - België

Tel. (van uit Nederland: 09.32.31.21.75.80)

EDELCHEMIE B.V. PANHEEL

vecht voor een schoner milieu

Fabriceert: NEOFLEX-E-3-X, de beproefde
frisse INSECTENDODENDE verf voor uw
hokken, volière, broednesten etc.

Het gebruik van insecticide is 100x minder.

NEVEX het nieuwe spuitmiddel op basis van
Pyrethrum. Niet schadelijk. In flessen van 1 liter.

Bel ons op:

telefoon 04747-1469 of 04747-1867

A. P. v. GILS

Abcovenseweg 19 - Goirle

Telefoon 013-34 15 79

b.g.g. 013-34 13 28

**In- en verkoop van alle soorten
siervogels. Speciaal Australische
Vinkjes en Parkieten**

Geopend dagelijks 9 tot 12 uur en 13.30 tot 18.00 uur.

Zaterdags tot 16.30 uur - Zondags 10 tot 12 uur.

N.B.v.V. Kalender 1978

Heeft u die al besteld?

Wees er bij, ze vliegen er uit!

Kalender
1978

Nederlandse
Bond
van
Vogelliefhebbers

Waar wacht u nog langer op?

**Gun uw vogels selectief geschoonde
WITTE MOLEN zongerijpte zaden!**

WITTE MOLEN gemengde zaden voor kleur, zang en postuurkanaries, tropische vogels, parkieten en wildzang.
WITTE MOLEN zaadmengsels door onze voedingsdeskundige in de juiste verhoudingen samengesteld en aangepast aan de behoefte van de vogels in het seizoen.

Naast onze sublieme ALLESTERIN-mengsels voor de specialist, een keur van mengsels o.a.:

- Zangzaad Speciaal - Rood 1 - Zwart 1R - Zwart 1R z. hennep.
- Tropischzaad speciaal - Tropischzaad A.P.V. (v. Austr. Prachtvinken)
- Parkietenzaad speciaal - Parkietenzaad grof
- Wildzangzaad E.S. (eigen samenstelling)

VOGELLIEFHEBBERS DIE WETEN WAT GOED IS
PASSEN DE VOORDEELREGEL TOE.

Dus Witte Molen zaden!

witte
molen

WITTE MOLEN B.V.
MOLENEIND
MEEUWEN (N.B.)